

Dē a.s. bloemententoonstelling te Heemstede. — U. V. V.—H. B. S. 0—3. — Vleeschetende planten. — De Strijd tegen het Vuur. — De reis van het Flettner Rotorschip. — Typen van molens die verdwijnen gaan of reeds verdwenen zijn.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 35 (9) 12DE JAARGANG
25 Febr. 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week-
Nummer Abonné's 17 ¹/₂ ct.
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

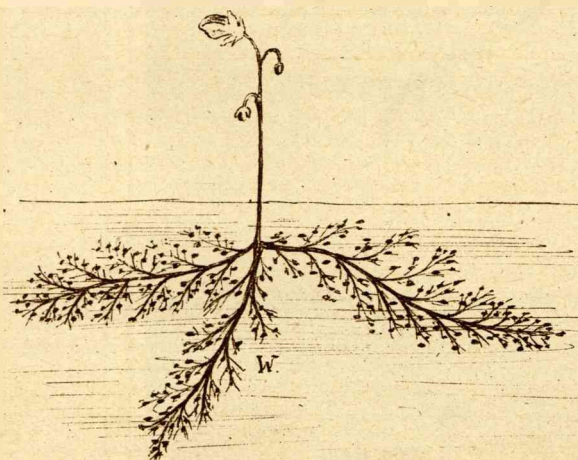
ALS 's WINTERS WITTE WADE DE WERELD DEKT...

VLEESCH-ETENDE PLANTEN

Het zal u, geachte lezers en lezeressen, misschien bekend zijn, dat alle planten voor hun groei, behalve koolzuur ook stikstof nodig hebben. Deze stikstofverbindingen nu worden door de wortels aan den bodem onttrokken. In een vochtigen bodem echter komen die verbindingen maar heel weinig voor. Het typische van het geval is wel, dat vleeschetende planten alle in het moeras of in het water groeien en dat zij geen of weinig ontwikkelde wortels dragen. Hoe moet de plant nu aan stikstof komen? Wel, zij neemt dierlijk voedsel op en voorziet zoo in hare behoefte aan stikstof.

Ongeveer 500 soorten van vleeschetende planten zijn bekend. Daarvan worden in ons land aangetroffen: 3 soorten *Zonnedaauw* (*Drosera*), 5 soorten *Blaasjeskruid* (*Utricularia*), en 1 soort *Vetblad* (*Pinguicula*). Het meest bekend is wel de *Zonnedaauw*, die ge op vochtigen moeras- en heidegrond bij honderden kunt aantreffen. O, 't is zoo'n lief plantje. Van verre blinkt u reeds het roodachtige van de bladeren, die in een rozet zijn geplaatst, tegen. Ieder der langgesteelde, ronde, groene blaadjes bezit nu een menigte roodachtig gekleurde haren, op wier bovineinde zich een kliertje bevindt, dat een kleverige, zoete vloeistof afscheidt, zoodat de wortelstandige bladeren alle met glinsterende dauwdroppeltjes bezet schijnen te zijn. Komen er nu kleine insecten op het blad, dan kleven deze door het vocht vast. Natuurlijk zal het diertje probeeren om los te komen, doch dit verergert den toestand maar, want de overige haren, „tentakels” zouden wij ze haast kunnen noemen, buigen zich nu over het slachtoffer heen en verijdelen alle ontvluchttingspogingen. Talrijke kliertjes scheiden vervolgens sappen af (een enzyme en een zuur), die weldra het vleesch van het insect oplossen, waarna het door het blad kan worden opgezogen. Na enkele dagen buigen de haren zich weer recht en alle onverteerbare restjes, zooals borstpantsers, lijfringen, e.d., waaïen van het blad af. Een merkwaardige inrichting, niet waar? We kunnen hierbij nog opmerken, dat de plant zonder dit dierlijk voedsel ook wel in het leven blijft, doch de ontwikkeling is dan lang zoo sterk niet.

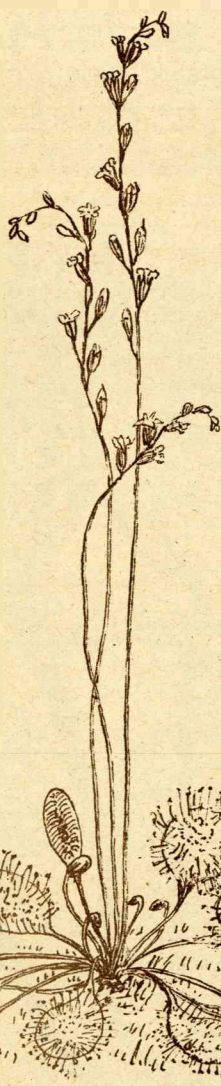
Een tweede vleeschetende plant is de *Pinguicula* of wel het *Vetblad*, dat de insecten op minder geraffineerde wijze vangt. Het blad er van loopt puntig uit en is aan de randen iets omgevouwen. De geheele oppervlakte is bedekt met kliertjes, die, evenals bij de *Drosera*-soorten een kleverig, vettig vocht afscheiden, zoodat het blad een glimmend aanzien krijgt. Wanneer nu een aangekleefd insect naar den rand van het blad worstelt, dan wikkelt deze zich om het diertje heen en rolt het in het blad op. Op dezelfde wijze als bij de *Zonnedaauw* wordt nu het insect opgelost en verteerd. De mooiste manier echter om de prooi te vangen houdt m. i. het tot dezelfde familie behorende *Waterblaasjeskruid* (*Utricularia*) er op na. Een van de soorten, de *Utricularia vulgaris*, komt heel veel in onze slooten voor. Het is een drijfplant, die geen wortels heeft, maar alleen fijnvertakte bladeren, die met talrijke blaasjes, zoo groot als een erwt, bezet

Het gewone Waterblaasjeskruid.

zijn. Ze zijn voor de plant het middel om zich drijvende te houden en tevens vervullen zij den dienst van vangapparaten. Deze blaasjes nu zijn onophoudelijk door de geleerden bestudeerd, waarbij men tot verrassende resultaten is gekomen. Men ontdekte n.l. dat elk blaasje een klepje heeft, waarnevens vier sterk vertakte haren, die kegelvormig uitstaan. Aan den voet van de haren wordt een zoet vocht afgescheiden. Tengevolge daarvan en mede door het feit, dat die haartjes door het water steeds in beweging zijn, worden de waterdiertjes aangelokt. Raakt zoo'n individu nu aan een enkel draadje dan springt plotseling het klepje, dat alleen naar den binnenkant draait, open, 't water stroomt naar binnen en tengevolge van de zuigkracht wordt ook het diertje naar binnen getrokken. Is het blaasje gevuld, dan sluit het klepje zich weer en het diertje is gevangen. Verschillende oplossingsstoffen worden nu weer afgescheiden, zoodat het diertje geheel verteert en door de zuigharen, die zich in het inwendige van het blaasje bevinden, kan worden opgenomen. Pas wanneer de vloeistof voldoende verminderd is en er een behoorlijke uitwendige druk op het klepje staat, kan de fuik opnieuw beginnen te werken. De natuurvorschuer Cohn deed in het jaar 1874 het eerst deze proef. In die blaasjes werden tal van waterkrabben, muggenlarven en andere waterdiertjes gevonden, die tevergeefs trachtten een uitweg uit hun groenen kerker te vinden. Met enkele dagen waren zij allen ten doode opgeschreven. Het kleine *Blaasjeskruid* (*Utricularia minor*) kan tengevolge van zijn onbeduidende blaasjes slechts Infusoriën, Raderdiertjes e.d. vangen.

In de tropen komen zeer groote vleeschetende planten voor,

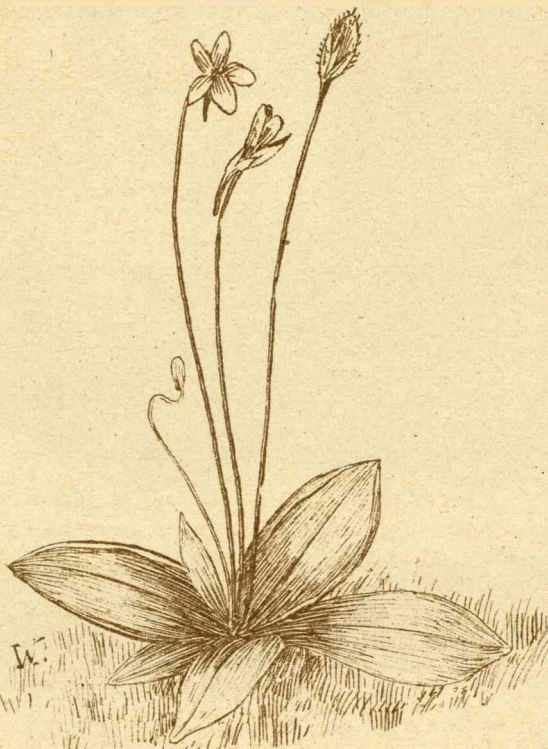

Rondbladige Zonnedaauw.

zooals op Ceylon, Borneo en Nieuw-Guinea de groote soorten van het geslacht *Nepenthes*. Het zijn de z.g. bekerplanten, welker bladeren voorzien zijn van groote, langgesteelde bekken, welke een lengte van 30—33 cm. bereiken en door hun helle groene en roode kleuren de insecten lokken. Wanneer deze van den gladden, zoete stoffen afscheidenden rand naar binnen vallen — zelfs groote kevers en vogeltjes vallen er in — beletten naar beneden gerichte haren het naar boven klimmen. Bovendien zijn de bekken gedeeltelijk gevuld met een vloeistof, die snel verterend werkt.

In Australië komt een hierop veel gelijkende plant voor, de *Cephalotus*.

In tropisch Amerika komt een ander geslacht veelvuldig voor, de *Sarracenia*, ook wel *Kruik-* of *Vaasplant* genoemd. De kruiken of vazen hebben een hoogte van een halven meter en zijn opvallend gekleurd. Ze staan in een groot aantal bij elkaar in den vorm van een wortelrozet. Ook zij hebben een gladden, zoet afscheidenden rand. Behalve insecten heeft men er andere dieren in gevonden, zelfs colibri's. De Engelsche onderzoeker Grant Allen verklaart, dat men zelfs

Vetblad.

op een afstand ruiken kan, dat er verrottingsprocessen in de plant plaats hebben. Last but not least zijn er zelfs vleeschetende planten, die in andere planten leven. Deze laatste zijn van een ananassoort, welker steil in een rozet geplaatste bladeren een soort bakje vormen, waarin zich water verzamelt. Hierin ontwikkelt zich weleens een soort blaasjeskruid, welks plantjes zich ook in dit kleine kommetje op de vangst van kleine, in het water voorkomende diertjes toeleggen. Men weet van dit alles echter nog maar heel weinig. W.

GEDEELDE LIEFDE

Voor de geheele wereld heette zij Odelia Strafford... het meisje met de zonne-oogen, en was zij bekend als een der meest gevierde, meest gezochte en duurste betaalde filmsterren.

In werkelijkheid heette zij Amy Hichens, en zij was de dochter van een armen postbeambte. Zij werkte op het kantoor van Jim Mellone, een jongen zakenman, die hard werkte en al zijn best deed, maar zijn fortuin nog maken moest.

Amy was zijn rechterhand. Haar mooi gezichtje en haar liefstalligheid deden Jim vergeten dat hij nog aan het begin van zijn loopbaan stond en alle inspanning nodig had om het hoofd boven water te houden; hij werd verliefd op Amy en trouwde met haar.

Voortaan werkten ze samen, hard en onverdroten, ofschoon voorloopig met niet veel succes. Ze waren arm, heel arm en vol zorgen, maar gelukkig... zoo gelukkig, dat het niet in woorden uit te drukken was. En ze droomden van den tijd, waarin Jack een machtig directeur van groote maatschappijen en een aartsmillionair zou zijn, waarin Amy in een 'prachtigen Rolls Royce zou rijden en paarden zou dragen zoo groot als hazelnoten.

Maar voorloopig was het hard werken, en de zaken gingen verre van voorspoedig.

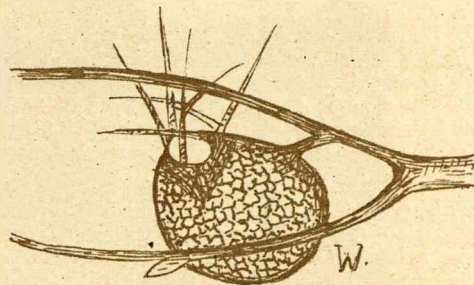
Op een keer kwam Amy thuis, en danste van plezier.

„Verbeeld je, wat een buitenkansje,” zei ze. „Ik heb een tijdelijk baantje gekregen als figurante bij de groote filmateliers. Twintig dollars in de week!”

Voor hen was dit werkelijk een buitenkansje. En Amy vervulde haar kleine figurantenrolletjes... totdat de regisseurs een kleine boschkoningin nodig hadden, met de gestalte van 'n nimf en oogen die zoowel droomend-zacht als lachend-ondeugend konden zijn. En er was niemand die aan die eischen voldeed dan de kleine figurante.

Amy vervulde haar rol... tot ieder er verrukt over was. Op aanraden van de regisseurs nam zij den filmnaam Odelia Strafford aan, en onder dien naam werd zij bekend, en beroemd.

Amy reed thans in haar schitterenden Rolls Royce en

Vangapparaat van het kleine Blaasjeskruid.

droeg parelsnoeren die een koningin haar benijd zou hebben. Hun kleine huisje was veranderd in een prachtig buiten, hun vroegere bekrompen omstandigheden in een leven van weelde en overvloed. Er was maar één schaduwzijde, en dat was de houding van Jim.

Hij was niet tevreden. Hij bedacht, dat hijzelf zijn doel nog niet bereikt had, en dat Amy's weelde en kostbare sieraden door haarzelf betaald werden... niet door hem. Hij bedacht, dat iedereen haar lief gezichtje bewonderen mocht en dat haar glimlach de geheele wereld gold, die haar daarvoor betaalde met rijkdom en kostbare sieraden. En hij kon niets voor haar doen... en beteekende niets meer voor haar.

Op een avond werd zijn verbittering hem te machtig. Hij eischte, kort en goed, van Amy dat zij haar werkkring zou opgeven, en zijn armoede met hem deelen tot hijzelf in staat zou zijn haar weelde te bezorgen.

„Als je beloften en verzekeringen van liefde indertijd iets waard waren,” zeide hij, „dan verwacht ik dat je aan mijn verzoek voldoen zult, en mij stellen zult boven rijkdom en overvloed.”

Amy zat tegenover hem, zij had hem zwijgend aangehoord.

„Ik moet je toch zeggen, dat je je vergist wat het laatste betreft,” zei ze. „Het is waar, in het begin was ik overgelukkig met mijn succes, en met de financiële voordeelen die het me bracht. Maar dat is nu voorbij, daar ben ik nu aan gewend. Thans is het 't werk zelf, dat mij lief geworden is, dat mij het gevoel geeft nuttig en noodig te zijn, en dat ik niet zou kunnen opgeven zonder een groote leegte te voelen.”

„Werkelijk?” vroeg hij bitter. „Daarmede beken je dus dat ik niets meer voor je beteekende.”

Maar Amy schudde heftig haar mooie kopje.

„Daarin vergis je je,” zei ze. „Integendeel, het schijnt

me toe dat je me meer nodig bent dan ooit en dat niets mij gelukkiger maken zou dan wanneer je me begreep. Maar ik kan niet uitdrukken hoe dat is. Je zoudt het zelf moeten gevoelen."

Maar hij gevoelde het niet. Hij dacht alleen aan haar woorden, die volgens hem haar bekentenis inhielden dat hij voor haar weinig meer te betekenen had, dat haar werk haar leven vulde en dat het haar bovendien alles gaf wat zij wenschte en nodig had. Wat kon hij dan nog voor haar doen?

Die gedachte liet hem niet los. En het einde was, dat hij heenging.

Niemand verbaasde zich daarover, niemand lachte er zelfs om, het was al te gewoon, een filmster, die niet gelukkig was in haar huwelijk! Het was eigenlijk een wonder, dat het zo lang goed was gegaan. En niemand vermoedde, welke bittere tranen de arme Amy stortte wanneer zij geheel alleen was. . . de wereld zou haar anders heel vreemd en vermakelijk hebben gevonden.

Intusschen, haar verdriet, hoe verborgen ook, deed geen schade aan haar reputatie. Integendeel, men vond, dat Odellia Strafford in den laatsten tijd eene nieuwe aantrekkelijkheid had gekregen, iets vreemds, zachts en innemends. Rollen, die zoo iets vereischten, werden schitterend door haar vertolkt, en een nieuwe phase van haar roem trad in, grooter nog dan de vorige.

Jim was intusschen naar New-York gegaan, en stortte zich daar in den maalstroom van het zakenleven. Thans verwachtte hij niet, fortuin te zullen maken. . . waarvoor ook? Maar het was vreemd, de fortuin scheen thans, nu hij niet meer naar haar gunst dong, hem genegen te willen zijn. Hij had voorspoed, en het duurde niet lang, of hij kon zeggen dat al wat hij aanraakte in goud veranderde. Er verliepen drie jaren, toen hij reeds was wat hij vroeger gedroomd had, de president van een machtig handelsconcern, dat elken dag uitgebreider en grooter werd, terwijl zijn rijkdom eveneens van dag tot dag toenam.

Hij was een streng, gesloten man geworden, hooggeacht, maar tevens gevreesd. Dikwijls verwonderden de menschen

De strijd tegen het vuur.

Een oude legende verhaalt van den strijd welke het Leven te voeren had met zijn grootsten vijand: het Vuur. Zij vertelt ons, dat eerst na talloze nederlagen het eeuwige onoverwinnelijke Leven de zegepraal had behaald, doch dat telkens de overal aanwezige vijand trachtte het verloren terrein te herwinnen. De Ouden spraken van het Vuur als de bron waaruit alles opwelt en tegelijkertijd de groote al-vernietiger, wiens adem het Leven verschroide en het zichtbare tot het onzichtbare deed terugkeeren waaruit het eens was ontstaan. Het stoffelijke wordt door de hooge temperatuur vernietigd, doch de Levenskracht, de oer-grond van het Zijnde, is onaantastbaar voor de vernietigende werking van het Vuur.

Reeds van de oudste tijden af heeft de mensch het Vuur vereerd en gevreesd. Het groote hemellicht schonk der aarde warmte, licht en levenskracht, doch tegelijkertijd hoopte het als het ware in de levensvormen der organische en der anorganische wereld een hoeveelheid zonne-energie op, welke bij aanraking van dat geheimzinnige iets, hetwelk wij „het Vuur" noemen wederom warmte produceerde en in staat was, het werk der natuur plaatselijk en tijdelijk te vernietigen.

Talloos zijn de verhalen van groote branden in de oudheid; hier moge slechts herinnerd worden aan den grooten brand der Alexandrijnsche bibliotheek, waar een schat van geestelijk voedsel is verloren gegaan, in noesten arbeid van eeuwen voor het nageslacht vergaderd.

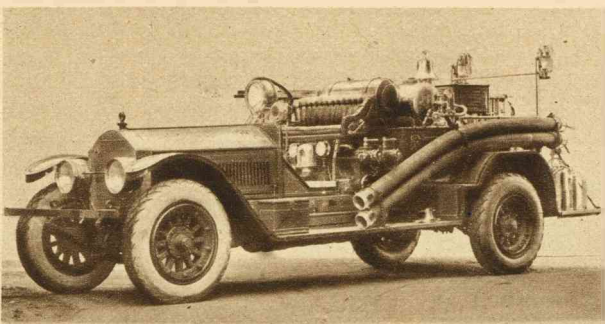
Eerste de ontwikkeling der techniek heeft het mogelijk gemaakt, het Vuur systematisch te bestrijden, zoodat branden van dagenlang duur in onze steden thans wel tot de zeer groote uitzonderingen behooren.

De steeds toenemende bebouwde oppervlakte der steden heeft er reeds lang toe genoopt, de paardentractie af te schaffen en te vervangen door motor-bedrijf. De groote kracht der brandweer bestaat wel daarin, dat zij spoedig ten tooneele verschijnt, vóórdat de brand groote afmetingen heeft aangenomen.

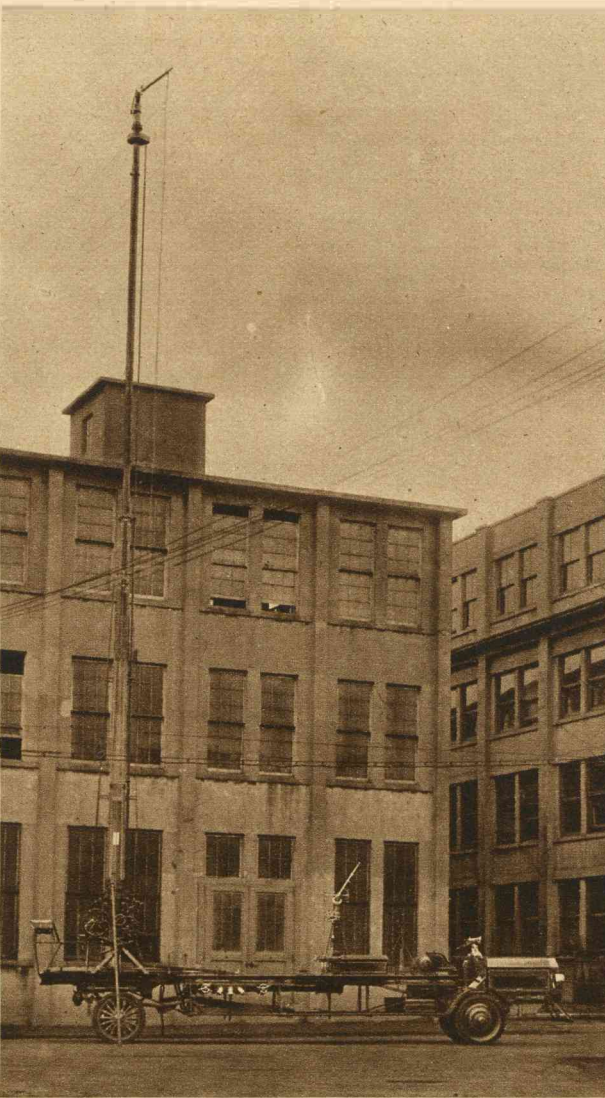
Verkeert de brand nog in een beginstadium dan tracht men met

wat Amy hem eens gezegd had. . . dat haar werk haar lief geworden was, en zij het niet zou kunnen opgeven zonder een groote leegte te gevoelen.

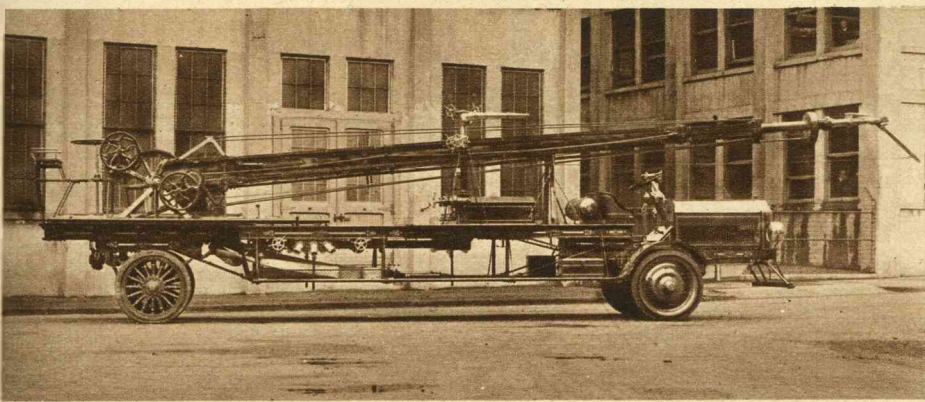
„Zij had gelijk, en thans eerst begrijp ik dat," dacht hij. „Ik moest het eerst zelf ondervinden, dat haar werk of het mijne ons geluk niet in den weg behoefde te staan, als ik niet zoo egoïstisch geweest was. Ik weet immers zelf thans, dat ik haar nog altijd liefheb. . . en mijn werk nooit in staat zal zijn haar plaats in te nemen."

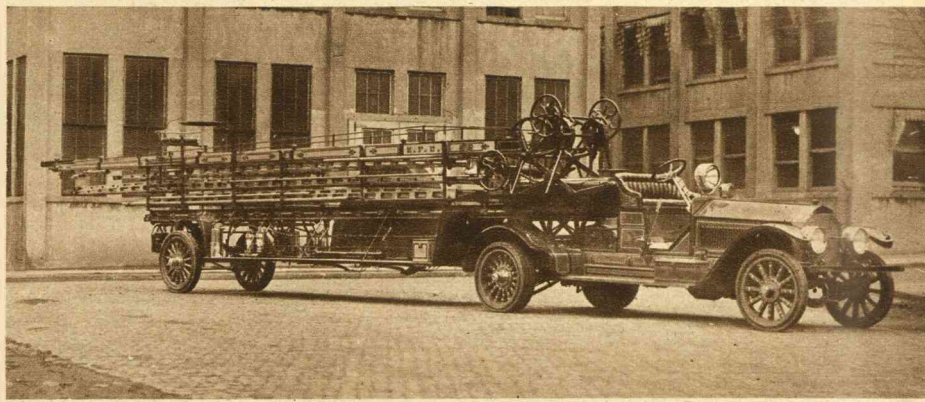
Afb. 1. Een typisch-Amerikaansche snelle brandweerwagen, welke als chemische brandblusmachine, als slangenwagen en als motorpomp dienst doet.

Afb. 2. De water-tower (watertoren, die alleen in Amerika in gebruik is), gereed voor zijn taak: het blusschen van branden in hooge gebouwen.

Afb. 3. De water-tower, voor het transport gereed.

Afb. 4. Een automatische ladderwagen, zooals deze bij de brandweer van New-York wordt gebruikt.

zich over zijn ernst, zijn afkeer van vermaak en verstrooijing. Hij zelf dacht er ook somtijds aan, hoe hij veranderd was. . . sinds zijn heengaan van Amy. Wat kon hem thans alles schelen, nu hij haar verloren had? Thans had hij niets, dat het leven waarde voor hem gaf, niets dan zijn werk om zich in te verdiepen.

En hij werkte dag en nacht, om te vergeten. Maar terwijl hij werkte, kreeg hij zijn arbeid lief. Er lag een wondere bekoring in dit steeds grooter en hechter maken van zijn werk, en een geheime trots gloeide in hem bij de gedachte, dat hij, zijn energie en werkkraft, dit alles gewrocht hadden. Dat het hem rijkdom bracht, stond daar geheel buiten, dat was iets, wat eerst in de tweede plaats kwam.

Op een avond, dat hij alleen in zijn bureau was, en zijn taak voor dien dag volbracht had, werd hij zich plotseling daarvan bewust. En even plotseling herinnerde hij zich,

Hij staarde nadenkend den grijsblauwen rook van zijn sigaar na. die kinkelend omhoog steeg. En plotseling stond hij op. Hij trok zijn jas aan en nam zijn hoed en stok, en het volgende oogenblik was hij op straat.

Hij liep een tijdlang door de overvolle, schitterend verlichte straten, tot een reusachtige, geillumineerde bioscoop hem aantrok. Hij volgde de menschenmassa, die naar binnenstroomde, en bevond zich enkele oogenblikken later in een roodfluweelen fauteuil tegenover het witte doek, waarop de zwarte trilbeelden kwamen en gingen. Hij staarde er werktuiglijk naar. Hij stelde er geen groot belang in, tot zijn aandacht plotseling getrokken werd, door zwarte letters: een bericht, dat aangekondigd werd.

„Odellia Strafford, die zooals men weet, binnenkort in het huwelijk treden zal. . ."

Hij klemde zich vast aan de fluweelen leuning. Trouwen!

Zij! En ze was zijn vrouw! Een honende glimlach krulde zijn lippen in het duister. Natuurlijk begreep hij het, hij had wel het een en ander gehoord van de heldinnen van het witte doek. En zij. . . natuurlijk was zij geworden zooals de anderen, hij mocht binnen eenigen tijd wel een beleefden brief van haar advocaat verwachten, met verzoek geen bezwaren in den weg te leggen aan een echtscheiding. Misschien lag deze brief op het oogenblik al op zijn bureau. Een vlamme, duizelende pijn deed hem een oogenblik zich als verdoofd voelen. Zij, zijn vrouw. . . met wie hij zoo gelukkig was geweest!

Hij stond plotseling op. Hij zou niet op een dergelijke wijze met zich laten spelen.

Maar op zijn bureau vond hij een uitvoerig telegram, dat al zijn aandacht opeischte. Een reusachtige fabriek, die zijn concern in het Westen liet bouwen, was door een geweldige ontploffing op het werk ineengestort, een heftige onrust heerschte onder de arbeiders, en een stroom van alarmeerende geruchten over zijn maatschappij schenen plotseling op te duiken. Hij begreep onmiddellijk, dat de concurrentie hierachter zat en er gebruik van wilde maken voor haar plannen, maar tevens begreep hij, van hoeveel gewicht het was dat hij onmiddellijk zijn volle energie aan deze zaak gaf. Een oogenblik dacht hij aan Amy. Maar dit gold zijn levenswerk, zijn persoonlijke belangen moesten wachten.

Er verliepen dagen van ingespannen arbeid, van urenlang vergaderen met zijn directeuren en aandeelhouders, van een aanhoudende campagne om de dreigende catastrofe te bezweren. Maar toen kon hij zeggen, dat de zaak gewonnen was.

Op den avond, dat hij zich daarvan bewust werd, trad hij zijn kantoor binnen. Het was afgelopen, en thans, bedacht hij, zou eenige rust voor hem noodzakelijk zijn. Hij deed aarzeland een stap achteruit, toen hij plotseling een dame bemerkte in een langen bontmantel, die blijkbaar op hem wachtte. Zij stond haastig op en hij herkende haar. . . het was Amy.

„Ik heb gehoord, dat je zooveel tegenspoed hebt gehad,"

chemische middelen het vuur te blusschen; water richt n.l. steeds groote schade aan. Is dit niet meer mogelijk, dan moeten de slangen het noodige bluschwater aanvoeren.

In Amerika heeft men op dit gebied met zeer groote moeilijkheden te kampen gehad. Enerzijds bestaan daar afstanden, waarvan men zich hier nauwelijks een denkbeeld kan vormen, anderzijds maakten de wolkenkrabbers het in-dienst-stellen van bijzondere machines noodzakelijk. Wij geven in fig. 1 een afbeelding van een typisch-Amerikaanschen snellen brandweerwagen, welke als chemische-brandblusmachine, als slangenwagen en als motorpomp dienst doet. De zeer sterke motor maakt het bereiken van een 90 K.M. snelheid mogelijk. De motorpomp heeft bewezen even betrouwbaar als de stoommachine te zijn en biedt het groote voordeel van gering gewicht.

In fig. 4 een afbeelding van een automatischen ladderwagen zooals door de brandweer van New-York wordt gebruikt. Door de groote lengte van dit zes-wielig voertuig was het noodzakelijk, de achteras van een aparte stuurinrichting te voorzien welke bediend wordt door een brandweerman op het hooggeplaatste bankje gezeten. De hooge gebouwen maken de aanwezigheid van ladderwagens noodzakelijk. In fig. 3 ziet men een voertuig afgebeeld hetwelk alleen in Amerika bestaat; het is een zeer kostbare machine, een z.g. water-tower (water-toren); fig. 2 toont de machine zooals zij bij het blusschen van branden in hooge gebouwen in actie is. Het bleek n.l. reeds langen tijd geleden dat het bij de steeds toenemende hoogte der Amerikaansche gebouwen noodzakelijk was, een speciaal water-toren te bouwen. De druk in de waterleiding kon natuurlijk niet zoo hoog opgevoerd worden dat de stralen een hoogte van bijv. 30 meter en meer konden bereiken. De water-toren bevat een pompmachine welke den druk, in de slangen aanwezig, belangrijk verhoogt; bovendien is het mogelijk een vaste straalspijp (bovenop de foto zichtbaar) op het vuur te richten zonder dat een ladder vóór de vuurzee wordt opgesteld. Met behulp van deze water-towers heeft men vele gebouwen kunnen behouden, welke bij het gebruik van ladders onherroepelijk als offers van het Vuur zouden zijn gevallen.

F. S. Bosman.

„Ik had het willen doen,” antwoordde hij. „Maar toen kreeg ik het telegram van de catastrofe en kon ik niet gaan.”

„Dus je liet je werk voorgaan?” vroeg ze met een flauwen glimlach. „En mij verweet je...”

„Ik heb mijn ongelijk ingezien,” viel hij haar in de rede. „Waarschijnlijk is het te laat.”

„Te laat is het niet,” zei ze zacht. „Want ik heb je altijd geëxcuseerd, en ik heb altijd gehoopt dat je eenmaal je ongelijk zoudt inzien. Ik was gekomen omdat ik gehoord had dat je arm was en geruïneerd en ik wilde je vragen of je mijn hulp wilde aannemen. Maar nu... als je wilt, dat ik mijn loopbaan als filmspeelster zal opgeven...”

Hij schudde het hoofd. „Nee, het zou verlies betekenen van een deel van je leven. Het zou hetzelfde zijn, als wanneer ik gedwongen zou worden mijn werk op te geven. Maar wanneer je mij een klein gedeelte van je hart zoudt kunnen teruggeven...”

„Dat heb je altijd geheel en al bezeten,” viel ze hem in de rede, met oogen vol tranen.

En op het oogenblik hoort de wereld het sprookje van eene jonge, mooie filmspeelster, die getrouwd is met een ernstig zakenman, en die niettegenstaande al het wonderlijke van het geval, toch gelukkig zijn, zoo gelukkig, dat het op zichzelf reeds een sprookje is.

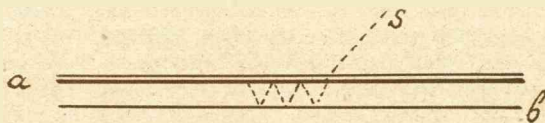
De Kunst van Fotografeeren

INTÉRIEUROPNAMEN.

Een van de aardigste en meest lonende werkjes is wel het maken van intérieuropnamen. Toch zijn er zooveel amateurs, die tegen dit werkje opzien daar ze bij een eerste poging in die richting werden teleurgesteld. We willen daarom eens praten over de eigenaardige moeilijkheden waarvoor men komt te staan. De grootste is wel dat bij dergelijke opnamen de contrasten in den regel zoo sterk zijn. Het komt maar zelden voor, dat we bij daglicht ons toestel zóó kunnen plaatsen dat we niet gedeeltelijk tegen het licht inwerken. In de meeste gevallen zal het zelfs noodzakelijk zijn een venster in de foto op te nemen. Bij avond is het weer de lamp en haar onmiddellijke omgeving, die dezelfde moeilijkheden oplevert, tenzij men met magnesium of bliksemlicht werkt. Mijns inziens moet dit echter alleen gebruikt worden als het niet anders kan, omdat daarbij de avondstemming geheel verloren gaat. Wel is het mogelijk door een stukje z.g. magnesiumband te branden, het geheel in de schaduwen wat op te lichten. Dit kan bij daglichtopnamen van donkere intérieurs ook worden toegepast. Men ga echter met oordeel te werk en zorg dat deze lichtbron zóó geplaatst wordt, dat ze niet in de lens schijnt, dat het licht door neteldoek of vloeiend papier verspreid wordt, en dat bij daglichtopnamen het kunstlicht zooveel mogelijk uit dezelfde richting komt als het daglicht en daar aan ondergeschikt blijft. Bij avond plaatst men het magnesiumlicht wat hoog achter de camera. Wil men echter het intieme van de avondbelichting behouden, dan moet men met het hulpmiddel uiterst zuinig zijn.

Om de bezwaren van het verlichte vlakken en punten volkomen te begrijpen moeten we even een verschijnsel bespreken, dat men met den naam „halatie” (van „halo”, lichtkring) aanduidt. In hoofdzaak komt het voor bij platen en hoe dikker het glas is, hoe sterker de halatie; dikke films hebben er zoo goed als geen, dunne in het geheel geen last van. Niet iedereen echter is gewoon films te gebruiken en ze zijn over het algemeen langzamer. Wanneer een lichtstraal op de gevoelige laag valt, wordt deze gedeeltelijk doorgelaten en treft den achter-

kant van de plaat, waar hij wordt teruggekaatst om daarna weer den voorkant te treffen en nogmaals op de gevoelige laag in te werken. Dit herhaalt zich totdat de

lichtkracht uitgeput is. Men kan zich het verschijnsel denken als in de figuur, waar a de voorkant der plaat is, gedekt met de gevoelige laag, b de achterkant en s de lichtstraal. Hoe schuiner het licht invalt, hoe sterker het verschijnsel zal zijn. Door deze werking nu zal een verlicht punt een uit-

Te Vierakker bij Zutphen werd de vorige week Dinsdag het huwelijk voltrokken van Jhr. C. M. O. v. Nispen tot Sevenaer met Jonkvrouw Maria J. A. Ruys de Beerenbrouck, oudste dochter van onzen minister-president. — Een foto van het bruidspaar.

loopenden lichtkring of halo vertoonen en zullen waar een donker en licht vlak naast elkaar staan, de details verloren gaan. Men moet dus den lichtstralen beletten tegen den achterkant terug te kaatsen. Er zijn fabrieken, die platen vervaardigen met, tusschen het glas en de emulsie, een roodgekleurde laag, die de doorgelaten lichtstralen tegenhoudt en die later in het fixeerbad oplost (b.v. Isolar van Lumière en Agfa-Isolar). De terugkaatsing kan ook opgeheven worden door

„Asschepoester”.

De vorige week Zondag had in het Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen te 's-Gravenhage een opvoering plaats van „Asschepoester”, onder leiding van Mevrouw Hopman-Kwaast. — Onze foto geeft de deeneemsters en deelnemers aan het Hofbal weer.

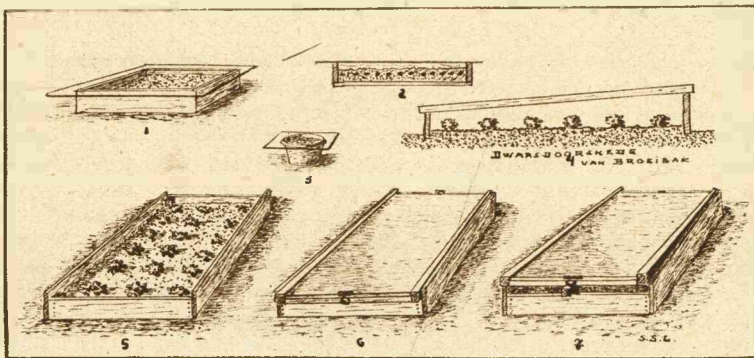
VERVROEGING VAN GROENTEN EN ZAAIBLOEMEN

Vervroeging van den oogst van groenten of van den pluk van snijbloemen kan in iederen tuin, waar voldoende zonlicht doordringt, in toepassing worden gebracht. Zooals men weet, vormt de z.g. glascultuur de methode, waardoor een vroegere oogst of pluk wordt bereikt. Wie over slechts weinig ruimte beschikt of zich geen extra onkosten kan veroorloven, kan voor de vroege uitzaaiing van groenten of zaaibloemen een plat kistje of zelfs een gewonen bloempot gebruiken, afgedekt door een simpele glasruit (fig. 1, 3.).

Zeet mooie resultaten kan men in zijn tuin bereiken met een broeibak, welke met eenigen goeden wil door een ieder kan worden vervaardigd. Zoo'n broeibak bestaat eigenlijk uit niets anders dan een kisting van hout, zonder bodem en welker onderkant eenige centimeters diep in den bodem reikt. Op deze kisting ligt het broeiraam, zoodanig, dat de zijwanden dit raam vrijwaren tegen een zijarts afglijden of opwaaien door stormen (fig. 5, 6.).

Het aantal gewassen, dat met succes onder zoo'n broeiraam kan worden vervroegd, is groot. Van de groenten vermelden we: Spinazie, Kropsla, Peen, Radijs, Tuinkers, Raapstelen, Bloemkool. In den zomer kan men den broeibak benut-

ten voor cultuur van gewassen, welke noodzakelijk onder glas moeten worden geteeld b.v.: witte of groene komkommers, meloenen. Thans kunnen met veel succes onder een broeiraam nog radijs, peen, spinazie en tuinkers gezaaid of kropsla en bloemkool geplant worden. De kropslaplantjes worden geplant op onderlinge afstanden van plm. 25 centimeter. Dikwijls past men de

z.g. gecombineerde teelt toe d.w.z. de teelt van verschillende gewassen tegelijk. Zoo kan men b.v. peenzaad en radijszaad gemengd zaaien en de slaplanten uitplanten in den bodem, waarin

den achterkant te bedekken met een laag, die de lichtstralen absorbeert. Een van de middelen is rood gekleurd colloïdion, dat men er in de donkere kamer voorzichtig opstrijkt; ook kan men de plaat bestrijken met glycerine, waartegen men een stukje soepel rood, geel of zwart papier drukt (volkomen contact). Het eenvoudigste is z.g. „gebakte” platen te koop, die echter duurder zijn dan gewone. We moeten dus bij intérieuropnamen z.g. anti-halo-platen gebruiken.

Een ander vraagstuk is: hoe krijgen we zooveel mogelijk van de kamer op onze foto? Een toestel met een kort brandpunt en dus een grooten beeldhoek geeft in dit opzicht het meeste, een bezwaar is echter dat we zeer voorzichtig moeten te werk gaan en zooveel mogelijk de dichtbijzijnde voorwerpen moeten verwijderen om geen hinderlijk overdreven perspectief te krijgen. Als de ruimte het toelaat krijgt men natuurlijk de beste verhoudingen door met een camera met langer brandpunt te werken. Men stelt dan in op een voorwerp in het midden van het vertrek en diaphragmeert totdat alles scherp is. Bij avond kan men instellen op een brandende kaars. Is er echter een familiegroep in een kamer te nemen, dan heeft dit diaphragmeeren het nadeel van de langere belichting en moet men het zooveel mogelijk beperken. Ikzelf werk het liefst met een heel klein formaat camera met heel kort brandpunt, die daardoor met volle opening op een paar meter afstand reeds alles scherp teekent en verwijderd dan wat te dicht bij de camera storend kan werken. Het allermooiste zijn stereofoto's, waarbij alle bezwaren vervallen. Is een vertrek heel klein dan kan men om afstand te krijgen zich altijd nog behelpen door een spiegel neer te zetten en het spiegelbeeld te fotografeeren. Men plaatst dan de camera zoo dicht mogelijk voor den spiegel, zorgende natuurlijk dat het toestel niet in het beeld komt. Dat dit spiegelbeeld omgekeerd is, kan natuurlijk een bezwaar zijn, dat men echter bij vergroting kan opheffen door het negatief omgekeerd in te zetten.

Voor de bepaling van den belichtingstijd bij daglicht kan men een fotometer gebruiken of de minst-zichtbare-tint-methode, die ik al eens beschreef. (Een dubbel gevouwen stukje carton met een gaatje erin). Tusschen het carton onder het gaatje een stukje Bluestar papier. Dit naar het licht houden in het midden van het vertrek en seconden tellen. Het aantal sec. op het oogenblik dat het gaatje zich juist even op het papier afteekent gedeeld door 8 is de belichtingstijd bij F 8. Of wel men opent de lens, die men gedaphragmeerd heeft op F 22 als men begint het Bluestar te belichten en sluit als de tint is bereikt. Bij avond moet men den tijd uitproberen. Bij gewone kamerverlichting van ongeveer 200 kaarsen licht die voor een opening F 6.3 tusschen 20 en 30 sec. Een licht behangen vertrek heeft korter tijd noodig dan een donker, gele of roode kappen om de lamp verlengen den belichtingstijd. Bij den opgegeven tijd kan de fotograaf, na opening van de lens, zich snel bij de groep voegen en opstaan om te sluiten zonder dat de beweging zichtbaar is. Ze is berekend op platen van ongev. 450 H & D.

Het ontwikkelen moet geschieden bij kamertemperatuur in een slappen ontwikkelaar. Zoodra de hooge lichten opkomen wordt de plaat uitgenomen en in water gelgd om de details te laten doorwerken, dan weer een beetje verder ontwikkelen enz. Men kan bij een avondfoto nog beter wat detail opofferen dan dat de hooge lichten te zwaar gedekt worden. Is de fout toch ontstaan, dan kan men afzwakken met ammoniumpersulfaat, waarvoor ik al eens het recept gaf. Plaat droog inbrengen.

Er zijn veel snellere platen in den handel dan 450 H & D, maar die zijn moeilijker in de behandeling, omdat ze lang niet zooveel speling in de belichting toelaten. V.

RECTIFICATIE.

In „Panorama” van 4 dezer deelden wij onder de foto van de teekening om het fonteinje in het „Zweetkamertje” der Leidsche Universiteit mede, dat deze teekening gemaakt was door Victor de Stuers. Van bevriende zijde maakt men er ons thans opmerkzaam op, dat niet Victor de Stuers, doch de heer Th. Voorstad, te 's-Gravenhage, deze teekening maakte, en wel op 7 juni 1923

dit zaad tevoren reeds gezaaid is. De radijs kan dan in April geplukt, de sla plm. half Mei gesneden worden, terwijl de peen dan einde Mei te oogsten is. Op dusdanige wijze krijgt men van een broeiraam in korten tijd een zeer hooge productie. Natuurlijk is een voedzame, goed bemeste bodem voor zoodanig doel noodzakelijk. Wanneer de bodem droog en mul gaat worden, is gieten een vereischte. Bijzondere zorg vraagt het z.g. luchten, waaronder verstaan wordt het plaatsen van een blok of steen onder de benedenzijde van het raam ten einde aldus de atmosfeer van de buitenlucht gelegenheid te geven tot toetreding. Bij droog en dor weder is dit niet noodzakelijk, des te meer echter bij zacht, vochtig voorjaarsweder of bij zonnige dagen (fig. 7). Nog een andere methode van vervroeging is het z.g. voortrekken of kiemen van tuinboonen, doperwtten of peulen onder glas (fig. 2). Zoodra de uit deze boonen of erwten gesproten planten genoegzame grootte bereikt hebben, worden ze geleidelijk aan de buitenlucht gehard en daarna buiten uitgeplant.

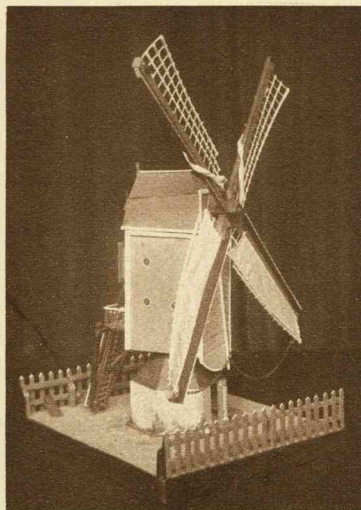
Vervroeging van zaaibloemen kan op dusdanige wijze toegepast worden bij Lathyrus, Tagetes, Oostindische Kers, Violieren en vele anderen. De meest geschikte zaaitijd voor deze gewassen onder glas is vanaf begin Maart.

Een zoodanige stelselmatige vervroeging van groenten en bloemen is een aangenaam resultaat van eigen arbeid en veelal een niet te versmaden kostenbesparing. Nauwkeurige zorg en toewijding is voor deze liefhebberij echter onmisbaar. S. S. L.

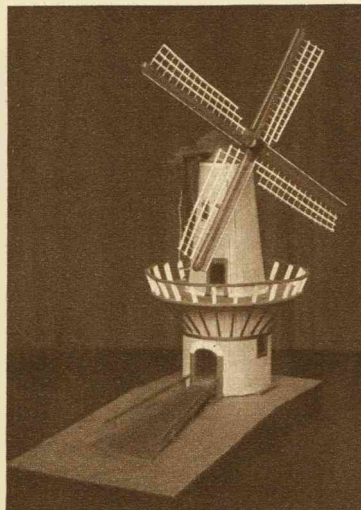
Van Heinde en Verre

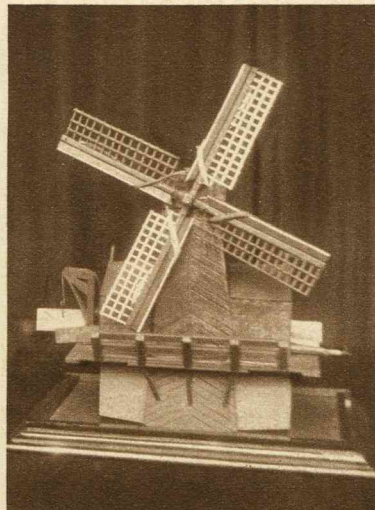
Zaansche Oliemolen.

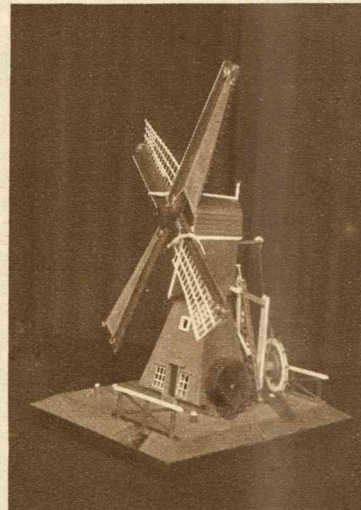
Gesloten Standaard Meelmolen.

Meelmolen, bovenkruier.

Houtzaagmolen, Paltrok.

Gesloten Standaard Watermolen.

Typen van molens die verdwijnen gaan of reeds verdwenen zijn

Een onzer abonné's, de heer A. J. Francken te 's-Gravenhage, zendt ons de hierboven afgebeelde foto's, genomen naar door hem vervaardigde modellen van interessante molens, die gedoemd zijn om te verdwijnen of reeds verdwenen zijn. Wij reproduceeren ze met genoegen, omdat de belangstelling in het lot van onze

molens, die in het hollandsche landschap vaak zoo'n schilderachtige stoffage vormen, steeds groeiende is, en omdat de door den heer Francken gemaakte modellen tot in alle onderdeelen nauwkeurig zijn. Zij zijn geheel van hout gemaakt en geveerd in de origineele kleuren.

De teraardebestelling van de ruim 130 slachtoffers der mijnramp nabij Dortmund.
De slachtoffers worden onder ontzaglijke belangstelling in een groot massagraf beëerd.

Onze marine.

Links de nieuwe duikboot K XII, die de vorige week een wél-geslaagden proeftocht maakte. Rechts de K XIII, welke nog in aanbouw is en binnen enkele maanden ook gereed zal zijn.

W. C. Hennis †.

Te Haarlem is overleden de heer W. C. Hennis, voorzitter van de Nederlandsche Broederschap van Accountants.

Een honderdjarige.

De heer Jacobus Voorham (X) te Wassenaar, hoopt 15 Maart a.s. zijn honderdsten verjaardag te vieren. De krasse, oude heer gaat nog alleen uit, en legt met zijn 93-jarigen buurman van Wissen nog dikwijls een kaartje. Onze fotograaf wist hen juist tijdens hun speeltuurtje te kien.

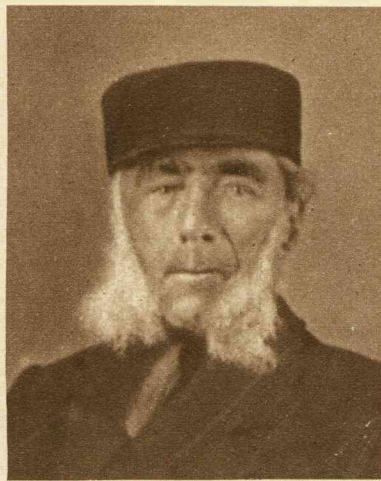
H. B. Völkers.

Den 23^{en} Februari herdacht de heer H. B. Völkers, stationschef te Rosmalen, den dag waarop hij vóór 25 jaar tot stationschef werd benoemd.

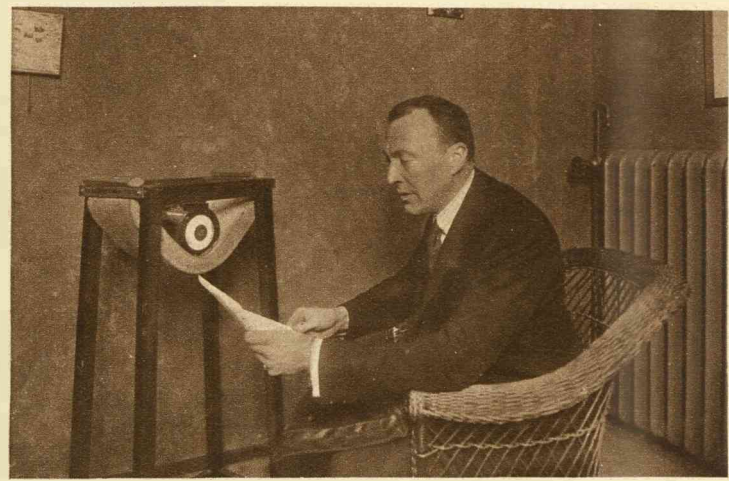
„De Goede Rels of de Doode te Paard”.

Een scène uit bovengenoemd toneelspel, waarvan de vorige week door het Schouwtooneel in den Stadsschouwburg te Haarlem de première werd opgevoerd.

Vijftig jaar in betrekking.

Den 21^{en} Februari was de heer Frits Ruitinga vijftig jaar in betrekking als kantoorlooper bij de firma F. C. Duprey te Amsterdam.

„De algemeene lijnen van den Volkenbond”.

De vorige week hield Prof. Mr. J. A. v. Hamel in de Nederlandsche Seintoestellen-fabriek voor een der radiozenders een rede over bovengenoemd onderwerp.

ZIJN LAATSTE UUR

M

ijnheer Webs, inspecteur van de recherche, hield een eigenaardig gevormd stuk steen in zijn hand en zei tegen den handelaar in antiquiteiten, in wiens winkel hij stond:

„Het ziet er zonderling, ik zou bijna zeggen onheilspellend uit. Wat vraagt u ervoor?”

De oude, tandenlooze man grinnikte eens, en zei, dat hij den steen eigenlijk liever niet wilde verkopen.

„Maar het is toch een gewoon stuk zandsteen,” zei de

Een meisje uit Engelsch-Indië,

met haar even kostbare als gecompliceerde neus-sieraaden.

ander. „Ik weet, goed beschouwd, zelf niet waarvoor ik het koopen wil.”

„Het is heelemaal geen gewoon stuk steen, mijnheer,” antwoordde de antiquaar. „Er is een heel eigenaardige geschiedenis aan verbonden. Ik heb al heel wat vreemde dingen in mijn winkel gehad, maar dit stuk zandsteen is wel het bijzonderste wat ik ooit gehad heb.”

„Jelui gewone smoesjes,” zei mijnheer Webs glimlachend, maar hij luisterde toch aandachtig naar de legende van den „Bloedigen steen”.

„Hij behoorde aan een keizer van China, lang, heel lang geleden,” begon de oude man met een zangerig stem, die iemand slaperig maakte, „en hij smeekte den goden dat de steen hem en de zijnen in tijd van nood zou helpen. Hij bad aanhoudend, en ten slotte hebben de goden hem verhoord en antwoordden hem: „Als de dood dreigt, zal de steen van kleur veranderen, en op deze wijze zal hij u en de uwen waarschuwen, en evenzoo al degenen in wiens bezit hij zal komen.”

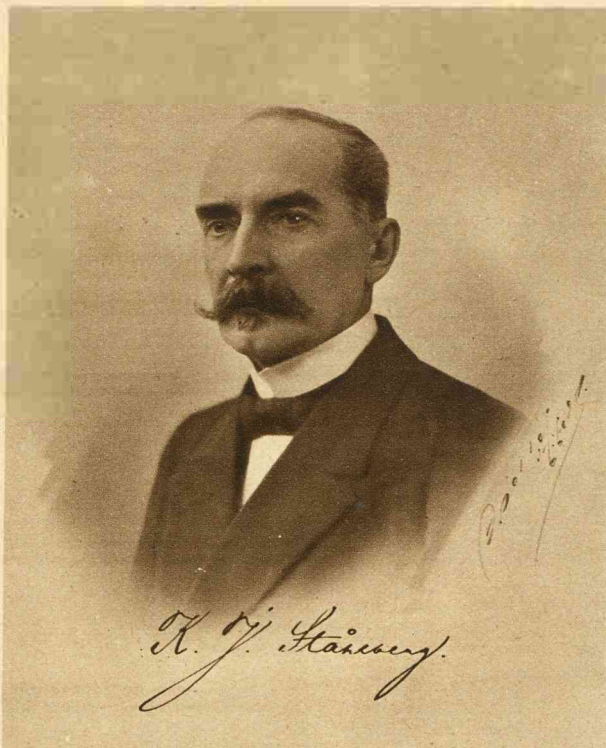
„Welke kleur zal hij krijgen, o goden?” vroeg de ongeduldige keizer. Maar zij gaven hem geen antwoord op zijn vraag, en toen werd hij boos, en zei: „Als ik niet weet welke kleur hij zal aannemen, hoe zal ik dan weten of de dood mij bedreigt?” Maar hij droeg toch den steen iederen dag en overal bij zich.

„Nu was er in dien tijd een mandarijn, die erg ijdel en heerschzuchtig was, en die het plan smeedde zich van den troon meester te maken. Toen hij zich van de noodige aanhangers had verzekerd, naderde hij op zekerden dag den keizer, toen deze alleen was, en stak hem een mes in het hart. En toen de keizer voelde dat het leven uit hem wegvlood, verwenschte hij zijn goden, maar er klonk een verschrikkelijke stem in zijn ooren, die zei: „Kijk hier, ongeloovige!” En hij keek en zag dat de steen rood gekleurd was met zijn bloed.”

„Dat is nog al kras,” zei Webs, den ouden man met 'n glimlachje van verstandhouding aenziend. „Maar zeg me maar wat dat stuk steen kosten moet. Ik vind het een aardig presse-papier.”

„Na zijn dood,” ging de oude man droomerig voort, „werd de steen, wonderlijk genoeg, weer wit, zooals hij nu is, maar wie hem ook bezit, als zijn eigenaar met den dood bedreigd wordt, zal hij weer rood worden.”

Inspecteur Webs moest nu toch luid lachen

Dr. K. J. Ståhlberg.

1 Maart a. s. treedt Dr. K. J. Ståhlberg af als President der finsche Republiek. In Juli 1919 werd hij als zoodanig gekozen. Hij was een man, die zich door een jarenlange loopbaan als ambtenaar, hoogleeraar in het administratief recht, lid van de rechterlijke macht en voorzitter van den finschen Rijksdag, als buitengewoon bekwaam had doen kennen. In Finland zal menigeen het betreuren dat de bekwame, geliefde President Ståhlberg zich niet herkiesbaar heeft willen stellen als 1 Maart a. s. de termijn van zijn Presidentschap verstreken zal zijn.

om de bedrieglijke praatjes van den man, die ze met een overtuiging opdischte alsof hij ze zelf geloofde. Hij ging in zijn portefeuille, haalde er twee briefjes van vijf en twintig uit, en vroeg, ze den man toereikend: „Is dit voldoende?”

„U heeft een koopje,” zei de antiquaar zuchtend. „En in spijt van uw ongeloovigheid, zult u zien dat ik de waarheid heb verteld.”

Een aanwinst voor het Museum Boymans te Rotterdam.

Dank zij den grooten steun van den heer D. G. v. Beuningen te Rotterdam, is de collectie schilderijen van het Boymans Museum verrijkt geworden met een karakteristiek en mooi werk van den grootsten Vlaamschen schilder der zeventiende eeuw Peter Paul Rubens, voorstellend een Premonstratenser monnik, afkomstig uit de voormalige Parijsche verzameling Rodolphe Kann.

Toen inspecteur Webs op zijn vrijgezellenkamer kwam, bekeek hij den steen eens wat aandachtiger. Het was een plat stuk, poreus steen ter grootte van ongeveer vijf bij zes centimeter, en op de bovenzijde was met onbeholpen lijnen een monster-leelijk gezicht geteekend. Het was reeds in verscheidene handen geweest, dat kon men het wel aanzien, maar het was toch te zacht om reeds zoo oud te zijn als de handelaar had verteld. Als het werkelijk zoo oud was, zou de teekening allang moeten zijn afgesleten. Na een oogenblik

Uit het land der Lappen.

Een moeder met haar kind in de aan een boom opgehangen wieg. In deze wieg dragen de vrouwen in Lapland hun kind ook op den rug.

legde Webs het op zijn schrijftafel op een stapeltje papieren en stopte aandachtig zijn pijp.

Waarom had hij eigenlijk het bezit van dit stuk steen zoo op prijs gesteld? Omdat het zijn leven moest redden?

Hij lag languit achterover in zijn rookstoel en liet de vele jaren van zijn avontuurlijke loopbaan de revue passeeren. Indien maar de helft van het aantal boeven, die naar zijn leven stonden, ooit erin slaagde om hun bedreiging ten uitvoer te brengen, zou de steen genoeg gelegenheid hebben om zijn kracht te toonen!

Daar was Bootman, die een jongetje van negen jaar, uit wraak op zijn vader, had vermoord; Zandor, die twaalf jaar had gekregen voor een inbraak in een bank en poging tot moord; Henk Deen, een van de meest beruchte boeven. Die allen hadden gezworen dat zij zich op hem zouden wreken, omdat hij hen aan de justitie had overgeleverd.

En er waren er nog meer. Beemd, bijvoorbeeld, die een jaar of tien geleden zulke mooie valsche bankbiljetten had gemaakt. Die stond ook naar zijn leven.

„Ik zal je doden, Webs,” had hij kalm gezegd. „Ik wil alleen nog maar leven om je doode lichaam aan mijn voeten te zien liggen. Nergens anders wil ik meer voor leven...”

Zij hadden hem weggesleurd na zijn veroordeeling en een vrouw op de publieke tribune had geroepen: „O, mijn jongen! Mijn jongen!”

Nou ja, dat was nu eenmaal gebeurd, en het was allemaal al lang geleden. Hij wierp nog een laatsten blik op den steen, draaide het licht uit en ging naar bed...

Den volgenden dagen voelde Webs zich niets op zijn gemak. Een vage angst had zich van hem meester gemaakt, hij voelde zich gejaagd wanneer hij alleen was en vooral in het donker was hij zenuwachtig.

„Ik geloof dat ik kinderachtig word,” zei hij luid tegen zichzelf op zekerden avond. „Onzin! Ik heb behoefte aan een paar dagen vacantie! Ik moet eens naar buiten, wat rust nemen...”

Hij sprong met een ruk uit zijn stoel en bedacht opeens dat hij de laatste dagen steeds hardop tegen zichzelf gesproken had om de stilte, die hem nerveus maakte, te verbreken.

„Wat is er eigenlijk met mij aan de hand?“ schreeuwde hij bijna uit. Hij belde om zijn huishoudster. Misschien dat een kop sterke koffie hem goed zou doen.

Maar toen de huishoudster met de koffie kwam, was het hem alsof zij een boosaardige uitdrukking in haar oogen had. Webs werd boos op zichzelf toen hij zich op deze gedachte betrapte. Zij mocht dan wat norsch en zwijgzaam zijn, maar het laatste was juist in zijn oogen een deugd, en haar eerste gebrek was zeker wel om te dragen. Zij had hem reeds acht jaar lang trouw gediend, en nu durfde hij te denken, dat...

„Dank je wel, Martha,” zei hij mechanisch. „Je kunt nu wel naar bed gaan.”

Maar ze scheen niet veel haast te hebben.

„Het is slecht weer, mijnheer,” zei ze, terwijl ze draalde bij de deur.

Webs was verwonderd. Geen twee keer in het jaar zou Martha uit zichzelf een opmerking maken.

„Ja, inderdaad,” zei hij. „Het stormt verschrikkelijk.” Terwijl hij de laatste woorden zei, was hij naar het raam gegaan.

Hij deed het open en een hevige windvlaag kwam de kamer binnen, couranten en papieren naar alle richtingen verspreidend en de gordijnen tot aan het plafond opslaand. De duisternis buiten was ondoordringbaar.

„Verschrikkelijk, wat een weer,” zei Webs, beduusd door de felle windvlaag. Hij sloot de ramen snel en deed huisverend de blinden dicht. Een onbehaaglijk gevoel overmande hem.

De oude vrouw stond nog bij de deur en sloeg hem gade, en nu leek het hem toch stellig dat ze hem loerend en kwaadaardig aanzag. Maar hij moest het zich immers verbeelden?

„Het is goed, Martha,” zei hij. „Je kunt naar bed gaan.”

„Drink uw koffie uit, mijnheer, voordat het koudwordt,” antwoordde ze langzaam de kamer uitgaand.

Webs raapte zijn verspreid-liggende papieren bij elkaar en legde ze weer op zijn schrijftafel. Koffie! Als er iets was, dat hem kalmeeren kon, dan was het koffie. Hij strekte zijn hand uit, en zag tot zijn eigen verbazing hoe deze beefde. Toen de kop zijn lippen aanraakte, viel zijn oog op 't steenen pressepapier.

De steen zag bloedrood!

De kop viel uit zijn bevende vingers en de koffie, die slechts even zijn lippen had aangeraakt, maakte een donkere plek op het zachte tapijt.

„En in spijt van uw ongeloofigheid zult u zien, dat ik de waarheid heb verteld!”

Heel duidelijk hoorde hij de woorden, die de oude man hem had toegevoegd, toen hij met het stuk steen den winkel verliet. En het leek wel alsof ze brandden in zijn hersens. — Nu was het zoo! Duidelijk genoeg! Het leelijke gezicht van den steen keek hem grijnzend en kwaadaardig aan. Met den rug van zijn hand droogde hij zijn gloeiend voorhoofd af, waarop dikke zweetdruppels pelden.

Een zacht kloppen op de deur deed hem verschrikt opzien. Een zenuwachtig glimlachje krulde zijn lippen. Het was immers Martha maar. Maar wat wilde zij op dit late uur? Hij raapte snel den gevallen kop op en zette hem op het schoteltje. Toen trachtte hij met een vaste stem „binnen” te zeggen.

Zij trad de kamer binnen, schriel, mager vrouwtje, de haren sluik langs haar ooren weggestreken.

„Ik wilde uw kop hebben, mijnheer,” zei ze langzaam. „Ik zie dat u alles heeft uitgedronken. Heeft het u gesmaakt?” „O — ja — ja, dank je wel, Martha,” antwoordde hij, trachtend snel te spreken.

„Dat is goed, mijnheer, ik ben er blij om.”

„Waarom?”

„Omdat,” zei ze, en haar stem daalde totdat ze bijna fluisterend klonk, „omdat 't de laatste keer is dat u op deze wereld gedronken heeft.” Ze keek hem akelig-grijnzend aan. „Hooft u me, inspecteur Webs? Voor den laatsten keer op deze wereld! Binnen één uur zult u dood zijn — vergiftigd!” Zij maakte een snelle beweging naar de deur en verdween

geweest, was de moeder van Beemd, die de valsche bankbiljetten had gemaakt! En zij was dus de vrouw, die van de publieke tribune af geroepen had: „Mijn zoon!” Van het eerste oogenblik af dat zij bij hem in betrekking was gekomen moest zij reeds op dit uur, waarop zij haar zoon wreken kon, gewacht hebben.

Nu hij iets positiefs had om tegen te vechten, herkreëg Webs opeens weer zijn kalmte.

„Ga naar bed, Martha,” zei hij kalm. „Je bent overspannen. En doe de deur alsjeblieft open.”

„Over een uur,” gilde zij terug. „Over een uur! Hoor je het? Proefde je het niet, idioot, of was de oude Martha je

te slim af? O, het was wel goed! Er was geen smaak aan en 't is zwaar vergif. Ik wist het. Niemand proeft het. En niemand kan je genezen. Er is geen tegengif.”

„Martha...”

„Morgen als je dood bent, komt mijn zoon vrij. Hij zal dan zien, dat zijn oude moeder hem niet vergeten heeft, want hij zal je dood aan zijn voeten zien liggen.... in je graf. Maar je bent nog niet dood! Want je zult een langen en pijnlijken dood hebben. Je bloed zal zoo heet als vuur door je aderen gaan. En misschien word je ook wel gek. Ik zal je hooren gillen van pijn en ik zal lachen... lachen....”

Webs zette zijn schouders tegen de deur en trachtte haar te forceeren, maar het lukte hem niet.

„Je zult al heel gauw de pijn voelen,” ging de vreeselijke stem weer voort. „Ik zal hier wachten, totdat ik je hoor gillen. Ha-ha-ha-ha....”

Het bloed stolde in zijn aderen, toen Webs deze laatste woorden hoorde. Hij moest iets doen.

„Martha,” vroeg hij kalm, „wil je me eruit laten?”

„Ze zullen je lichaam vinden....”

Webs stiet een vloek uit als wilde hij hierdoor zijn overspannen zenuwen stillen, en liep naar het raam. Het weer was een beetje kalmer nu. Hij opende het venster en liet zich naar buiten glijden....

Toen hij door de verlaten straat liep, hoorde hij nog haar schellen, onheilsPELLENDEN lach....

In de rust van den volgenden morgen overdacht Webs ernstig zijn toestand en hij kwam tot de gevolgtrekking dat hij een weekje rust noodig had om zijn overspannen zenuwen te kalmeeren.

Een analytisch onderzoek van de koffie, die op het tapijt gevallen

was, had tot de ontdekking geleid dat er een snel en hevig-werkend vergif in was, en eveneens had men kunnen uitvinden dat zijn huishoudster inderdaad de moeder van Beemd was. Zij was nu in een krankzinnigengesticht, en de steen....

De steen grijsde nog, maar toch een beetje vriendelijker, dacht Webs. Hij was nog rood. Hij nam hem in zijn hand, en een glimlachje trilde er om zijn mondhoeken. Die windvlaag van den vorigen avond had meer gedaan dan papieren op den grond verspreid....

Ze had ook een fleschje rooden inkt omgeworpen over den steen heen, en dezen zijn roode kleur gegeven....

(Vrij naar het Engelsch.)

Een der grootste steden van de Unie.

Gezicht op de hoofdstraat van Philadelphia (Vereenigde Staten van Amerika): de Market Street, met rechts het station der Philadelphia and Reading Spoorwegmaatschappij. Philadelphia is een der grootste steden der Unie en bezit een uitgebreide industrie. O.a. zijn er de vermaarde Baldwin locomotief-fabrieken gevestigd. — Het lijkt ons interessant even de aandacht te vestigen op de trottoirs in deze geheel op het moderne verkeer berekende straat. Zooals men ziet zijn ze zoo breed, dat de voetgangers zich, zonder elkander te hinderen, in beide richtingen bewegen kunnen, terwijl het middengedeelte van den weg geheel vrijblijft voor de voertuigen. Wel een andere toestand, dan wij in ons land gewoon zijn.

in de gang. Webs hoorde hoe ze den sleutel omdraaide en hoe een langgerekte, akelige lach door het huis snerpde.

„Inspecteur van de recherche Webs,” hoorde zij. „De knapste dief van de menschen hun vrijheid! — Nu ben je zelf gevangen en veroordeeld om te sterven. Hoor je het? Je moet sterven!! Hoor je het! Binnen een uur!”

Haar spreken sloeg over in gillen en ze rukte woedend aan den knop.

„Herinner je je nog mijn zoon?” ging zij verder. „Mijn knappe, sterke jongen? Hij zou de wereld hebben veroverd, als jij er niet geweest was. Herinner je je nog mijn zoon, die voor tien lange jaren naar de gevangenis werd gezonden, omdat hij zulke mooie briefjes kon maken! O, ze waren zoo mooi, zoo mooi....”

Haar woorden gingen weer over in een luid gillen.

Dus de oude vrouw, die jaren lang zijn huishoudster was

HET MEISJE

DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

Natuurlijk had ze nog verdriet, doch de pijn scheen geleidelijk te verminderen.

„Wilde roos, kijk me aan!” klonk het bijna bevelend.

Verlegen sloeg zij haar vochtige oogen naar hem op.

„Je moogt niet zulke dingen zeggen, want je staat nog pas op den drempel van je leven. Je hebt nog niets ondervonden, en weet zelfs niet eens, wat liefde is. Mag ik je dat leeren, bloemengezichtje? Toe, antwoord me.”

Ivy kon geen woord uitbrengen, en het kwam haar voor, alsof ze plotseling een heerlijk visioen voor zich zag. Het was een weg, waarvan aan weerszijden rozen, niets dan rozen bloeiden en de zon stond stralend hoog aan den hemel....

Met een onderdrukten kreet verborg zij haar hoofdje tegen zijn borst, en fluisterde:

„Er is niets te zeggen.... Je weet het al zoo heel lang.”

Beloften.

„Vertel me nu alles van jezelf, wilde roos. Woon je heelemaal op jezelf? Wie is dat meisje Tilly, over wie je het altijd zoo druk hebt en wanneer kom je voor goed bij me? We moeten elkaar nu volkomen toebehooren en het zou dwaasheid zijn lang te wachten. Je bent te jong en te mooi om alleen te zijn, en ik moet je zoo gauw mogelijk onder mijn hoede nemen.”

„Dat zal heerlijk zijn,” zei Ivy, terwijl haar oogen straalden van geluk. „O, wat heb je me gelukkig gemaakt. Ik had nooit kunnen denken, dat ik dat al weer zoo gauw kon zijn.”

Brookwood hield haar nog vast in zijn armen geklemd.

„Maar je zult nog veel gelukkiger worden, kindje,” beloofde hij, terwijl hij haar opnieuw kustte.

„Ik denk, dat ik al dadelijk van je gehouden heb,” bekende ze even later. „Ik kon me echter niet voorstellen, dat jij ook mij zou kunnen liefhebben.” Toen ze dit zei, verborg ze haar gezichtje weer aan zijn schouder, zoodat zij hierdoor de uitdrukking van zijn oogen niet kon zien.

„Ik was er bang voor, omdat ik geen werkelijke dame ben en jij zou met een heel ander meisje dan ik ben kunnen trouwen.”

Brookwood, in wiens hoofd het idee aan een huwelijk met Ivy nimmer was opgekomen, trok haar plagend aan haar oor, en zei:

„Maar ik wilde jou nu juist hebben, en niemand anders. En ik ben ook niet van plan lang op je te wachten, hoor. Waarom zou dat ook noodig zijn?”

„Dat hoef je ook niet. Het eenige, waarop je moet wachten is dat de huwelijksafkondiging drie maal is bekend gemaakt,” zei Ivy.

„Huwelijksafkondiging! Wat een onzin! Dergelijke formaliteiten hebben wij niet noodig, kindje. Ik zou die ceremonies eenvoudig niet kunnen verdragen, te meer omdat ik nooit in mijn leven in de kerk kom.”

„Maar je kunt toch niet leven, zonder in iets te gelooven?” riep Ivy verschrikt uit. „Hoe ongelukkig zou je je dan voelen?”

„Ik kan het best uithouden, kleintje, en je moet me heusch nemen, zooals ik ben, wilde roos.”

„Maar.... je wilt dan toch wel in een kerk met me trouwen?”

„Nee,” zei hij op beslist toon. „Ik heb je zooeven al gezegd, dat ik om al die poppekast niets geef. We kunnen zonder al dat gedoe er ook wel komen.”

„Ik zou het prettiger vinden, in een kerk te trouwen,” zei Ivy timide. „Het is iets voor je heele leven en zooiets kun je niet lichtig opnemen.”

Brookwood antwoordde niet. Tot nu toe had hij niet geweten dat Ivy, een danseresje, zulke religieuze opvattingen had. Hij twijfelde echter geen oogenblik aan haar oprechtheid, en in zijn oogen werd zij hierdoor zelfs nog aantrekkelijker.

„Dus, Ivy, je gelooft niet aan echtscheidingen en... andere dingen?”

„Wat bedoel je?”

„Nu, dat mannen wel eens weglopen met de vrouwen of dochters van hun vrienden. Je leest toch

zeker de couranten wel? Jij zou zooiets zeker nooit vergeven, is het wel?”

„Menschen, die niet goed zijn, kunnen nooit gelukkig worden,” antwoordde Ivy. „Ik zou onmogelijk meer van je kunnen houden, dan ik nu doe, maar als je al getrouwd, of niet meer vrij was, dan zou ik je nooit, nooit meer terug willen zien.”

„Weet je dat heel zeker?”

„Ja, beslist.”

„En waarom zou je dat niet willen?”

„Omdat het slecht zou zijn.”

„Ik begrijp je en ik geloof niet, dat je een bepaald makkelijk meisje bent, rozekind. Maar nu heb je mijn vragen van zooeven nog niet beantwoord. Woon je heelemaal alleen?”

„Nee, met Tilly samen. Zij is in het koor, en de beste vriendin, die ik ooit bezeten heb.”

„Ik zou haar wel eens willen ontmoeten.”

„Dat zal ze ook wel willen doen, a's ik het haar nu vraag. Ik geloof niet, dat zij de mannen erg vertrouwt en ze zegt altijd, dat zij nooit in haar leven verliefd zal worden.”

Jongens uit de Preanger (Java, N.O.I.).

„Ik denk, dat het tegenovergestelde het geval is, en de mannen het niet op haar worden,” merkte Brookwood eenigszins cynisch op.

„O, nee, dat is het heelemaal niet, want ze is erg mooi en iedereen, die haar kent, houdt van haar.”

„Nu, noodig haar dan voor een lunch uit en laat ze nog een vierde meebrengen.”

„Ik weet niet, of ze dat doen zal, want.... ze is heel anders dan ik. Ze waarschuwt me altijd voor menschen, en ze was heel boos, toen ik dien avond zoo laat thuis kwam. Ze geloofde er niets van, dat je horloge stil had gestaan.”

„Die zal niet mis zijn,” dacht Brookwood bij zichzelf. Hardop zei hij echter:

„En buiten — Tilly — ken je verder niemand anders in Londen? Ik bedoel, heb je hier geen vrienden of familie?”

„Alleen de actricetjes, en daar bemoei ik me heel weinig mee, want Tilly en ik hebben genoeg aan elkaar.”

„En waar wonen je ouders?”

„Buiten.... Vader werkt bij den boer Stebbing en we zijn maar heel eenvoudige menschen,” voegde zij er aan toe.

„Maar hoe verzon je het dan in 's hemelsnaam hierheen te komen en aan het tooneel te gaan?”

„Ik won een prijs in een schoonheidswedstrijd, en toen ontving ik een brief van een theater-agent, of ik aan het tooneel wilde. Bovendien verlangde ik er naar geld te verdienen, zoodat Bertie geopereerd kon worden. Ik vertelde je....”

„Ja, dat herinner ik me,” viel Brookwood haar in de rede.

Hij zat na te denken, terwijl zij slechts genoot van

het wondermooie oogenblik hier bij hem te zijn en zijn armen om zich heen te voelen. Het was zulk een heerlijke sensatie na al die dagen en nachten van verdriet, te weten, dat deze man haar liefhad. Hij was haar afgod, en in haar oogen een koning, die geen kwaad kon doen.

Brookwood schraapte zijn keel.

„Nu moet je probeeren me te begrijpen, kindje.” Zijn stem klonk honigzoet. „Ja, kruip maar dichtertegen me aan, baby. Er zijn redenen, waarom het heel moeilijk voor me is in een kerk te trouwen. Zooeven zei je, dat je niet goed genoeg voor mij was, doch dat is onzin. Er is echter één groot bezwaar.... ik wil en kan je familie niet ontmoeten. Je moogt hun natuurlijk later wel vertellen, dat we getrouwd zijn, maar ik kan niet met je meegaan om hen te bezoeken. Je bent toch niet boos er om, is het wel?”

„Nee, natuurlijk niet, maar toch zou ik mijn vader, moeder en broertjes niet op kunnen geven.”

„Dat verlang ik ook niet van je. Je kunt aan ze schrijven en hen gaan opzoeken, zoo veel je maar wilt, zoolang als je er mij buiten laat. Verder moet ik je eerlijk bekennen, dat ik je vriendin Tilly niet vertrouw, evenmin als zij dat mij doet. Welke plannen wij ook maken, je moogt haar hiervan niets vertellen. Ik houd er niet van, dat andere menschen hun neus in mijn zaken steken. Natuurlijk, wanneer de daad eenmaal heeft plaats gehad, dan kun je het haar vertellen.”

„Welke daad?”

„Ons huwelijk. Hierop komen we dadelijk terug.”

„Maar waarom mag Tilly er niets van weten? Ik heb nog nooit geheimen voor haar gehad.”

„Ik zal het je uitleggen. We moeten in stilte trouwen, daar vooreerst geen sterveling iets van ons huwelijk mag afweten. Ik moet namelijk bekennen, wilde roos, dat ik niet lang geleden geëngageerd was met Lady Susan Brandon, en dat is de reden, waarom ik er geen publiciteit aan wil geven. Je zoudt toch niet de gevoelens van een ander meisje willen kwetsen, nietwaar? De rest is gemakkelijk genoeg. Kun je overmorgen gereed zijn?”

„Overmorgen?” herhaalde Ivy verbaasd. „Maar dat is.... dat is.... zoo gauw. Hoe zou ik alles klaar kunnen krijgen tegen dien tijd?”

„Dat moet je ook niet doen, kleintje, want dan zal je vriendin Tilly het ontdekken. Je kunt alles daarna doen, en ik zal wel een trousseau voor je koopen.”

Ze aarzelde nog. „En wanneer moet ik dan aan den directeur zeggen, dat ik wegga?”

Er kwam een donkere blos op Brookwood's gelaat.

„O, dat zou ik niet doen. Je gaat op in je werk, en ik zal niet zoo heel veel bij je kunnen zijn, vergeet dat niet. Ik moet dikwijls op reis.”

„Zooals je wilt,” zei ze op onderworpen toon. „Hou je er van, dat ik aan het tooneel ben?”

„O, ja, en vooral wanneer ik weet, dat je alleen aan mij toebehoort. Wat zullen veel mannen mij benijden,” voegde hij er lachend aan toe.

De klok op den schoorsteen sloeg zes, en Ivy sprong verschrikt op.

„Ik beloofde, dat ik niet te laat thuis zou komen!” riep ze uit. „We hebben hier al uren en uren gezeten.”

„Morgenavond na de tweede acte zal ik in je kleedkamer komen, lieveling,” en ze vertellen, hoe alles geregeld is. Weet je heel zeker, dat je me niet zult laten zitten?” Hij nam haar in zijn armen en overdekte haar gezichtje met kussen. „Je bent een heerlijk kind, en ik ben dol op je. Zeg, dat je van me houdt, en dat je er naar verlangt mijn vrouwtje te worden.”

De verrukte uitdrukking op Ivy's gezichtje zou zeer zeker op iederen anderen man indruk hebben gemaakt, daar in haar oogen de reine overgave van een kind lag.

„Ik verlang er naar,” zei ze fluisterend. „Ik verlang er naar je.... vrouw te worden.”

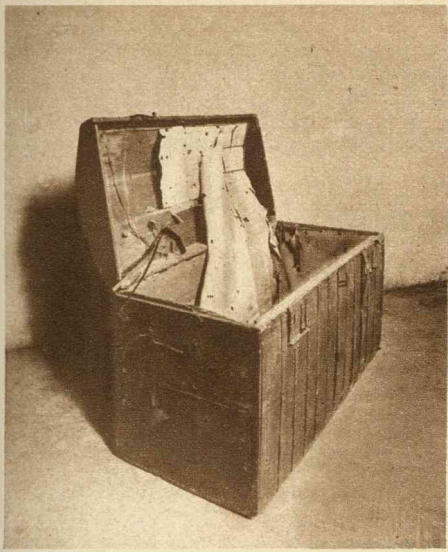
Ivy bekend alles aan Tilly.

„Liefste Tilly. Je zult erg verbaasd zijn dezen brief te ontvangen, en misschien ben je ook wel boos op me, omdat ik je van tevoren niet gezegd heb wat ik van plan was te doen, doch ik heb dit aan Carl moeten beloven. Jij bent nu de eerste, aan wie ik mijn geheim vertel.

Tilly-kind, vanmorgen om elf uur zijn wij getrouwd, en kapitein Hugo en een vriend van hem waren getuigen. Ik had zoo graag gewenscht, dat de plechtigheid in een kerk had kunnen plaats hebben, maar Carl wilde dit niet, omdat hij niet godsdienstig is grootgebracht. Dit spijt me heel erg, omdat ik zoo veel van hem houd, en ik wilde graag, dat hij er over dacht, zooals ik dit doe.

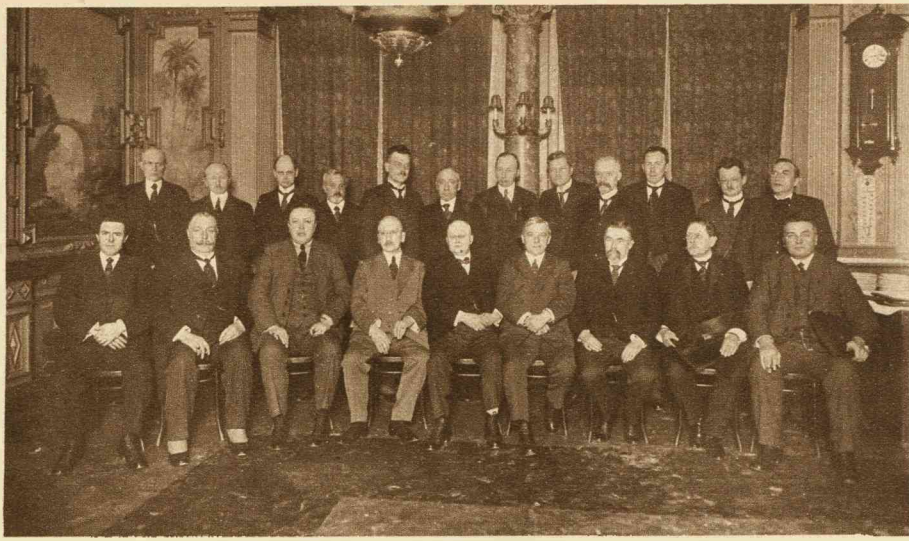
Maar niettemin ben ik zijn vrouw, en zoo gelukkig, als ik nooit had kunnen droomen.

(Wordt vervolgd).

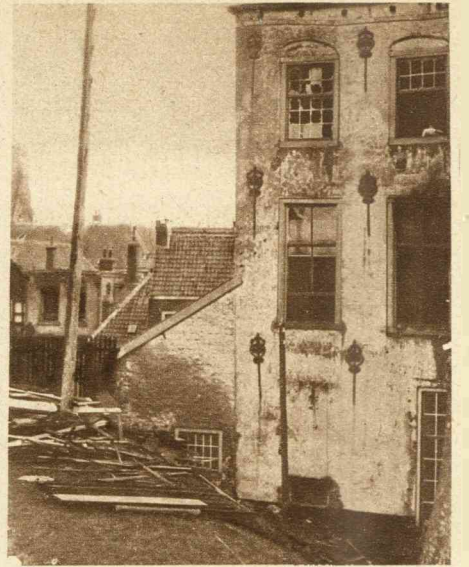
Een historische merkwaardigheid.

De boekenkist, waarin Hugo de Groot in 1621 uit het Slot Loevestein ontvluchtte, en die eigendom was van de familie Van Boetzelar van Dubbeldam te de Bilt, is een dezer dagen naar het Stedelijk Museum te Delft overgebracht.

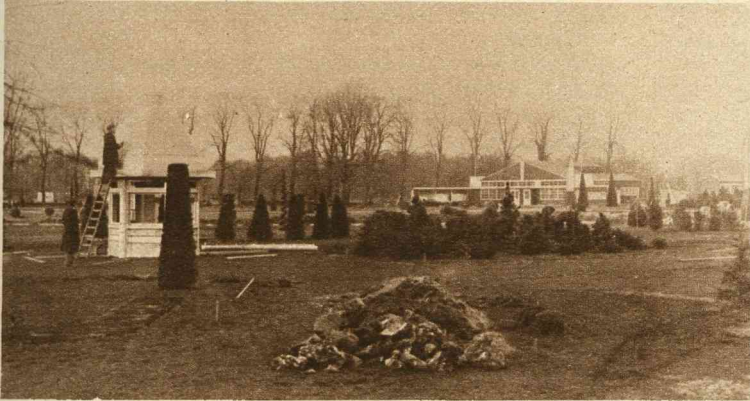
De afsluiting van de Zuiderzee.

In Krasnapolsky te Amsterdam werd Zaterdag een bijeenkomst gehouden van afgevaardigden van besturen van Zuiderzeegemeenten, ter bespreking van de schade, die de afsluiting van de Zuiderzee hun gemeenten mocht berokkenen. Zittend v.l.n.r. de neeren: Kater, Lovink, K. Brug, A. W. v. Dijk, Gravestein, Th. C. P. M. Kolf-schoten, J. A. R. Bosma, Kempers, J. H. Slump. Staande, zelfde volgorde: J. B. Dracht, A. F. Stroink, Jhr. Beelaerts van Blokland, H. Meesters, W. Los, Vos, J. Krol, L. Poppinga, C. Haringhuizen, J. Siderius, E. Stumpel en M. de Vries.

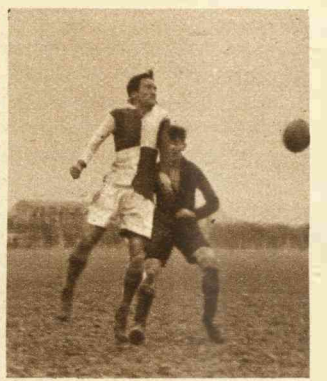
De brand in de Tolkazerne

te Gorinchem. Door onbekende oorzaak zijn de beide bovenverdiepingen van dit oude, niet meer als kazerne in gebruik zijnde gebouw, de vorige week uitgebrand.

De groote internationale Bloemententoonstelling te Heemstede.

welke van 13 Maart tot 21 Mei in het wandelbosch Groenendaal zal worden gehouden. Links: de voorbereidende werkzaamheden. Op den achtergrond het Restaurant. Rechts: Het aanleggen van de rotstuinen waarvan men verscheidene soorten zal kunnen bewonderen.

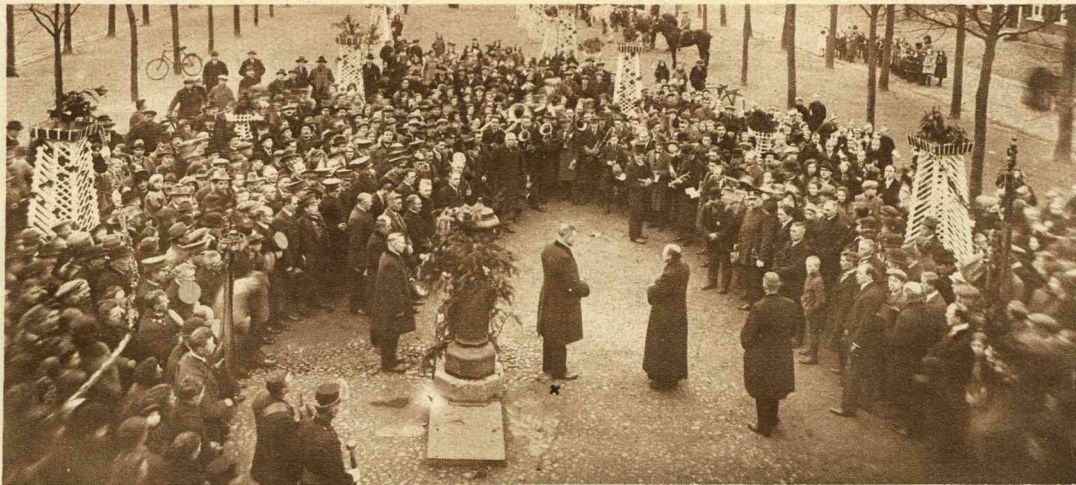
U.V.V.—H.B.S. 0—3.

Zondag l.l. wist H.B.S. door een 3—0 overwinning op U.V.V. te Utrecht zich meester te maken van het kampioenschap der eerste klasse in de tweede afdeling. Onze foto's geven, v.l.n.r.: De keeper van U.V.V. in actie. — Het H.B.S.-elftal. — Een spannend moment voor het doel van H.B.S. — Een duel voor het doel van U.V.V.

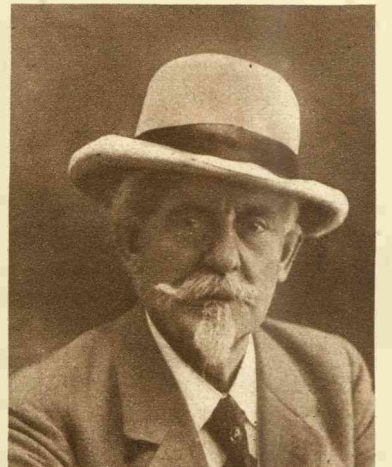
Ds. M. J. Punsellie.

Den 25sten Februari is het 25jaar geleden dat Ds. M. J. Punsellie, die nu te Leiden staat, als predikant bij de Ned. Herv. Gemeente te Kuinre de bediening des Woords aanvaardde.

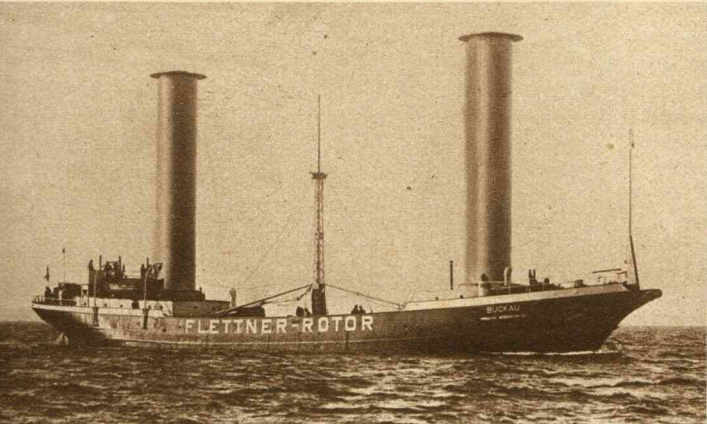
De installatie van den burgemeester der gemeente Wessem (L.).

De vorige week werd de heer J. P. H. Joosten (x) geïnstalleerd als burgemeester der gemeente Wessem. De heer Joosten spreekt op de Markt de inwoners toe.

Jan Maandag.

De heer Jan Maandag, die meer dan 50 jaar als decorateur aan het Paleis voor Volksvlijt te Amsterdam is verbonden, werd den 23den dezer 75 jaar.

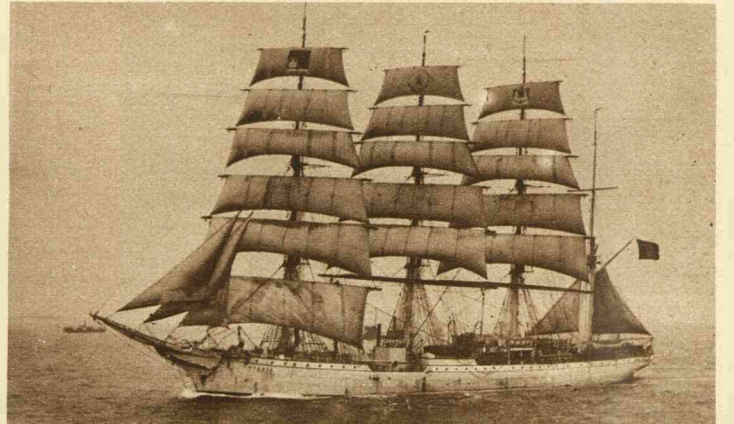
Het Flettner Rotorschip

heeft zijn eersten tocht volbracht. Het is van het Kieler Kanaal naar Schotland gevaren, en heeft hierover meer dan drie dagen gedaan. De beide laatste dagen heeft het schip met zwaar weer te kampen gehad. Ondanks den fellen wind en de hooge zee bleef het echter zeer vast.

Deken F. A. B. v. Baars

te Budel hoopt in Mei a.s. den dag te herdenken waarop hij voor 40 jaar tot priester werd gewijd.

Een pendant van het Flettner Rotorschip.

Een foto van het belgische opleidingsschip „L'avenir", onder de kust van België gefotografeerd.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Over kinderopvoeding.

Is een oud gezegde, dat zegt, dat geen mensche-lijk wezen een ander leert begrijpen, slechts op zijn allerhoogst verdragen.

Hierin schuilt een diepe waarheid, want in de kern van hun wezen zijn alle menschen elkander vijandig gezind.

Het is het laagje beschaving, dat zelfbeheersching aanbrengt.... juist genoeg zelfbeheersching om.... niet den waren aard te toonen.

Dit gezegde en deze waarheid geldt evenzeer voor de verhouding tusschen ouders en kinderen.

Rousseau zegt ergens: „alle opvoeding lijdt schipbreuk omdat de natuur ouders niet tot opvoeders schept en kinderen niet om opgevoed te worden...” Wat hiervan precies waar is willen wij in het midden laten. Op het eerste gezicht lijkt het een groote tegenstrijdigheid; immers wanneer niet de eigen ouders zich het morele lot van hunne kinderen aantrekken in de eerste plaats, wie zou het dan wel moeten doen? Toch is er in het gezegde van Rousseau meer en grooter waarheid, dan wij op het eerste gezicht zouden vermoeden: het is Ellen Key geweest, die voor het eerst met de stelling kwam: slechts het allerbeste is juist goed genoeg voor onze kinderen.

Eerst werd er ongeloovig gelachen.

Dit immers was een stelling, die lijnrecht indruischte tegen de oud-Hollandsche opvatting van kinderopvoeding. Nadat men gelachen had begon men zich te verbazen over zoo iets ongehoords.

Eindelijk werd het idee „mode”, en toen was het pleit al ras gewonnen: de Eeuw van het Kind was ingeluid. Maar.... de schoone en verheven grondstelling werd al spoedig door menschenlijke gemakzucht en moedwillige kortzichtigheid verkeerd uitgelegd.

Kinderschoenen waren opeens niet langer zoo maar gewone schoenen van klein formaat: neen, er werden aparte modellen voor kinderen ontworpen.... gewoon voedsel deugde niet langer voor kinderen.... speciaal kindervoedsel werd samengesteld en in den handel gebracht....

Een uitgebreide kindermode ontstond....

Kinderlectuur begon hemelsbreed te verschillen met wat het voorheen geweest was....

Het speciale kinder karakter werd een punt van meer dan gewone aandacht en zorg bij elk ontwerp. Poppen werden kunststukjes, speelgoed moest harmonische lijnen hebben; kinderverzorging en hygiëne werden tot een aparte studie.... Alles buitengewoon loffelijk en prijszwaardig.

De eeredienst van Het Kind is langzamerhand tot een dergelijke hoogte opgevoerd, dat er reeds weer stemmen opgaan, die spreken van ziekelijke overdrijving.

Hieruit zou men kunnen besluiten, dat er voor het kind niet meer gedaan kan worden, dat ouders en opvoeders een zóó schoon en weldoordacht plan van opvoeding bedacht hebben, dat men dit slechts heeft te volgen om een goed opvoeder te zijn.

Helaas! — Bij al het vele, dat men deed voor het kind, bij al het supérieure dat men om zijnentwille schiep,

Dit elegante moedertje draagt een zwarten mantel van zwarte kasha, afgezet met vossenbont. Het meisje draagt een jurkje van wit viyella met korenblauw afgezet met bijpassend hoedje. Het jongenspakje laat o.a. de in Frankrijk zoozeer gewilde jockeypet zien.
(Foto: G. I. Manuel Frères).

vergat men ganschelijk het eigen „ik”. Opvoeders, die dag in, dag uit, zich bewust van hun verheven doel en hun zware taak, de omgeving en zichzelf opvoeden, zijn jammer genoeg schaars te vinden.

De meeste volwassenen teren van de rente en van het kapitaal gevormd door de opvoeding die zij eens genoten en waaraan zij het niet noodig oordeelen om verder te arbeiden.

Slechts diegene, die in onafgebroken zelfbetrachting, meedoogenloos oprecht, zelf-critiek uitoeft op eigen daden en gedachten en die daarbij voeling houdt met het beste wat deze tijd op ieder gebied oplevert, slechts diegene kan in waarheid een goed opvoeder genoemd worden.

Recepten.

Fricassee van konijn.

Benodigd: een groot konijn, 125 gram boter, 2 uitjes, $\frac{1}{2}$ liter bouillon of water met maggi, 30 gram bloem, $\frac{1}{2}$ citroen aan schijfjes, 1 takje peterselie, 1 eierdooier.

Het gevilde en schoongemaakte konijn wordt aan stukken gesneden. Kop, lever, hals en hart worden apart gehouden. De stukken vleesch worden gezouten, in

bloem gewenteld en met de fijngesneden uien in de boter bruin gebakken. Is het vleesch aan alle kanten mooi bruin van kleur, dan worden de peterselie, de bouillon en de schijven citroen er aan toegevoegd en het konijn in deze saus gaar gestoofd. Na een uur is het gaar en wordt de saus gezeefd en met het eierdooier gebonden. 't Vleesch dat afzonderlijk gehouden is, wordt gehakt, tot balletjes gedraaid en 15 minuten in kokend water met zout gekookt en door de saus geroerd.

Gestoofde kabeljauw.

Benodigd: 500 gram gekookte visch zonder vellen of graten; 1 citroen, $\pm$ 4 d.L. vischwatter, 60 gram boter en wat paneermeel.

Het vleesch wordt van de graat genomen en de vellen verwijderd, waarna men het vleesch in een met boter ingewreven vuurvast schoteltje legt, het vischwatter erop giet en het sap van een halven citroen toevoegt. Hier en daar legt men stukjes boter en uitgetande schijfjes citroen, waarna men vervolgens het schoteltje met paneermeel bestrooit en in den oven laat stoven.

Uit den ouden tijd.

De macht der vrouw.

Wanneer in het jaar 1378 drie boosdoeners by sententie van den Raad der stad Harderwyk veroordeeld en twee reeds gereg waren, werd den derden, op aanzoek van een vrouwensch, hem tot haren echten man begeerende, van de straffe bevrijd en losgelaten.

(De Kamper Courant anno 1850).

Ouderwetsche broches zijn „dernier cri”.

Een wijze en spaarzame ziel doet nooit iets weg. „Sparen is vergaren”, zeide het oud-Hollandsche spreekwoord en.... de bedoeling ervan was zeer duidelijk. Sommige modepopjes vinden aan een kleedingstuk „heelemaal niets meer an” zoodra als de grillige mode voorschrijft, dat het aller, allerlaatste een klein beetje anders moet zijn.

Dat kleine beetje doet 't 'm nu juist!

Zoals het met kleeren gaat.... zoo gaat het met meubels, met bijoutherieën.... met.... ja met wat niet al?

Het is nog niet zoo heel lang geleden, dat het moderne vrouwtje o zoo gemakkelijk afstand deed van hetgeen eens de trots en glorie van haar overgrootmoeder uitmaakte.

Alles werd blijmoedig te gelde gemaakt („weggedaan” heette dat) om het allernieuwste snuffje te kunnen aanschaffen....

Het heeft er echter veel van of Vrouwe Mode stilletjes in haar vuistje lacht om al die domme gansjes....

Plotseling is het mode.... om zoo'n echte dikke, gezellige, ouderwetsche broche uit grootmoeders tijd — zoo'n lomp dik ding in zilver gezet — op je schouder te dragen....

Al wie de gelukkige bezitster is van zoo'n wellicht lang¹ vergeten erfstuk, kan zich gelukkig prijzen: het is op het oogenblik „je dāt”. Oude diamanten broches met afhangende tierelantijnjes zijn heelemaal volgens het laatste voorschrift. Harten en cirkels met een pijl doorboord, gespen en hoefijzers, massief en zwaar van diamanten en robijnen.... het is alles buitengewoon chic omdat.... het de allerlaatste modegril is.

„Och als je iets maar lang genoeg bewaart.... dan komt het vanzelf weer in de mode!” zeggen zij die zoo verstandig waren niets „op te ruimen”.

En de anderen, die met een onderdrukten zucht aan een eertijds goed gevuld juweelenkistje denken.... doen net of 't hun heelemaal niet schelen kan!

Deze schitterende, zware versierselen worden bij voorkeur op den schouder gedragen en liefst op een zwarte japon van fluweel of marocain, zonder verder eenige garnering.

Vrouwenliefde

Vrouwenliefde is als wijn
Die licht verandert in azijn.

Het meisje van 20 vraagt: hoe is „hij”?

Het meisje van 30 vraagt: wat is „hij”?

Het meisje van 40 vraagt.... wāár is „hij”?!

De vrouwenmond spreekt „neen” en de oogen zeggen „ja”.

Wijsheid in mans, geduld in vrouwen,
Dat kan het huis in ruste houden.

Vrouwenliefde is roerend goed.

De man is het hoofd, maar de vrouw is de hals, die het hoofd draait naar believen.

Sportcostuum van gestreepte kasha met gespleten tuniek. De voering van den mantel is van dezelfde stof als de tuniek.
(Foto: A. Binder, Berlijn).

Sportcostuum van gematelasseeerde wolstof met sprekende kleuren afgezet.
(Foto: A. Binder, Berlijn).

DE ROODE BURCHT

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

23)

ch, dat het niet heel kon blijven, terwijl hijzelf zoo innig iets van het lot verlangde, waarvoor hij nog steeds niet het rechte woord gevonden had, maar dat echter groot en machtig in zijn hart leefde! —

De violen snikten nog eenmaal, toen stierf de muziek weg . . .

Van buiten af drongen golven parfum uit den tuin, die zich baadde in het licht der maan, naar binnen.

Drie nachten lang reeds wachtte Pano, de zigeurkoning, op de muren van den „Roode Burcht” en staarde in het maanlicht

In het begin had hij af en toe, in vast vertrouwen op zijn overwinning, een liedje gefloten en daartusschen door steeds 'n fikschen teug van den zwaren Manzanilla-wijn genomen, dien de bezorgde Zozo in zijn zak gestoken had.

Maar thans, nu de Gitano reeds voor den vierden nacht hier op den ouden muur met zijn geslepen, zwarte oogen in den nacht spiedde, nu hier, dan daar heen, was hij toch reeds wat onzekerder van zijn zaak geworden. Een diepe onrust kwelde hem, en ongeduldig schoof hij steeds verder langs den ouden muur tot aan den Velatoren. Daar vond hij tenminste voor zijn moeden rug een steuntje.

Uur na uur verstreek. Hij ontdekte niets, wat zijn aandacht waard was. Pano krabbelde radeloos zijn stugge, witte haren.

Had hij zich dan toch in den Senor vergist? Reeds wilde hij van den muur afspringen, toen hij heel in de verte een donkere gestalte in het maanlicht op den muur zag afkomen.

Pano had oogen als een lynx. Eén oogenblik keek hij loerend in de verte, toen stiet hij een zachten, fluitenden toon uit en wreef zich in de handen.

„Nu wordt het ernst!” mompelde hij.

Op zijn gemak stak hij toen de sigaret aan, die een vreemdeling, aan wien hij den weg gewezen had, hem gegeven had, schommelde met zijn voeten en keek met een ironische uitdrukking op zijn gezicht naar de steeds nader komende gestalte.

Het leed geen twijfel, of degene die daar langzaam kwam aanslenteren en het liet voorkomen alsof hij een wandeling naar 't Darrodal wilde maken, was Don José.

De oude Gitano lachte in zichzelf.

Hij keek rustig toe, toen Don José hem, naar het scheen zonder hem te bemerken, voorbij liep.

„U moet linksaf, Senor,” riep hij toen tegen den wandelaar, „als u naar het Albaycin wilt.”

Don José keerde zich langzaam om.

Verbaasd mat hij met zijn oogen den man, die, den puntigen vilten hoed ver naar achteren op zijn hoofd geschoven, op zijn gemak op den muur zat, alsof hij de groteske verschijning van den ouden zigeurkoning goed in zich wilde opnemen. Toen zei hij barsch: „Wie zegt je, rooverhoofdman, dat ik naar het Albaycin wil?”

Pano spuwde demonstratief op den grond, toen was hij met één sprong van den muur. Met zijn fonkelende oogen richtte hij zich hoog op voor den Spanjaard, die hem kalm en supérieur aankeek.

„Daar u mij immers wilt spreken, Senor, heb ik het toch wel bij het rechte eind, als ik geloof dat u naar het Albaycin wilt? Of hebt u gehoopt, mij toch hier bij den muur van den „Roode Burcht” te ontmoeten? Het is hier namelijk de plaats, Senor, waar wij onze zaak tot stand gebracht hebben, toen ik u hier na jaren weer terug vond.”

„Ik weet van geen zaak af met jou. Laat mij door!” zei Don José, terwijl hij Pano gluperig aankeek.

Deze bewoog zich niet. Zijn gelaat nam een trotsche uitdrukking aan.

„Het was in Frankrijk, mijnheer, dat wij elkaar voor het eerst zagen.”

„Je vergist je, vriend, ik ben nooit in Frankrijk geweest.”

„Ik ben uw vriend niet, want met een rooverhoofdman, zooals u mij daarnet genoemd hebt, zult u wel geen vriendschap willen hebben.”

Don José y Tamagno beet zich op zijn lippen.

„Wil je mijn geheugen niet te hulp komen?”

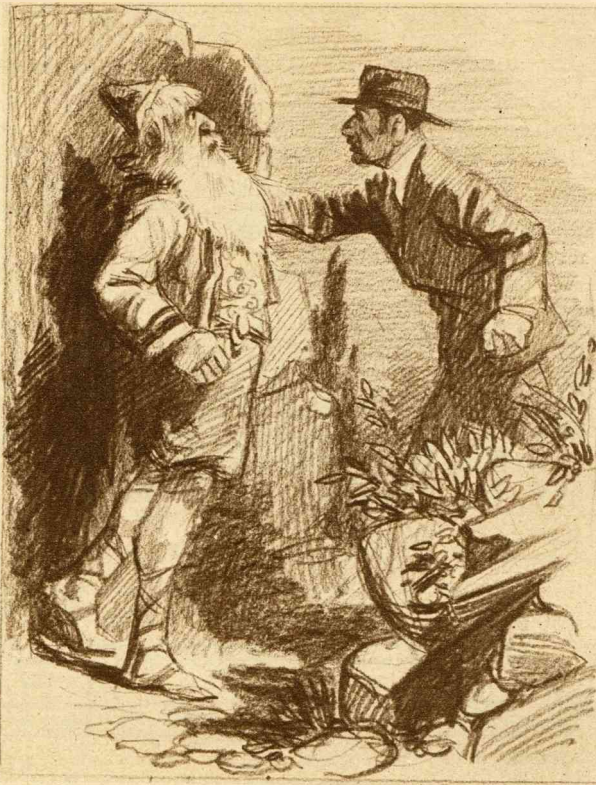
„Dat wil ik wel, Senor. Het was een ruwe, stormachtige nacht. Wij hadden juist ons kamp opgeslagen en hadden ons dicht om de vuren gelegd. Toen zagen wij, hoe op den donkeren, hobbeligen weg een reiswagen omsloeg, omdat een dronken koetsier hem bestuurde.”

„Niet zoo wijdloopig, kerel, ik heb geen tijd.”

„Ik des te meer, Senor. Denkt u soms, dat het een kleinigheid is, hier vier nachten tevergeefs te wachten?” Toen ging hij verder: „Wij gingen naar den wagen toe, om te helpen, en wij vonden een vrouw, een heel mooie vrouw, mijnheer, die een zachtjes schreiend kind aan haar borst drukte. De vrouw was ziek, en de man die bij haar was en die haar het kind wilde afnemen, dat was u.”

„Nu is het echter genoeg!” viel Don José dreigend uit. Toen hij echter het sarcastische lachje op het gelaat van den ouden zigeuner zag, ging hij, alsof hij het weer wilde goedmaken, voort: „En wat gebeurde er verder, helper en redder in den nood?”

„Wij brachten de vrouw naar ons kamp en verpleeg-

„Schoft, je hebt mij bedrogen...”

den haar en het kind. Het was een erbarmelijk, klein ding, heelmaal nat en met groote, diep-zwarte oogen. Zozo wiegde het, omdat het zachtjes schreide, op haar armen. De zieke vrouw keek het onafgebroken aan en volgde met haar oogen iedere beweging van Zozo. Toen zij zag dat Zozo goed voor het kind was, sloot zij eindelijk uitgeput haar oogen.”

„Ik dacht, Pano, koning der gitanos, dat je je ontroerende geschiedenis een beetje zoudt bekorten?”

„Ik ben direct klaar, mijnheer.”

De oude zigeuner richtte zijn magere gestalte nog hooger op.

„In dezen nacht, Senor, kwam u naar mij toe en bood mij geld, veel geld, Senor.”

„Nu heb ik echter genoeg van je onbeschaamdheden,” viel Don José den verteller in de rede, hem ongeduldig den rug toedraaiend.

„Halt, u gaat niet weg,” riep de zigeuner dreigend, „voordat u alles gehoord hebt wat ik u wilde zeggen.”

„Dien nacht stierf het kind, zoo dacht u en zoo dacht de vrouw ook. Men had haar immers het lijkje in de bevende armen gelegd en zij had het bij het onzekere licht van het kampvuur tegen haar hart gedrukt en er heete tranen over geweend.”

Onrustig, met bleke lippen, staarde Don José den zigeuner aan. Een vreeselijke drift maakte zich van hem meester.

„Schoft, je hebt mij bedrogen!” riep hij waest uit, den ouden gitano bij de schouders grijpend.

Pano schudde Don José als een spin van zich af. „Nou, ga je het je nu herinneren, Senor?” hoorde hij. „Waar heb je me dan voor aangezien? Voor een moordenaar?”

„Dat kind was ten doode opgeschreven — het had nauwelijks nog eenige uren te leven,” stotterde Don José.

„Het leeft thans nog,” lachte de zigeuner. „Zozo, die oude vrouw, haalde het van den dood op.”

„Je liegt, je hebt toentertijd het geld aangenomen.”

„En ik bracht u indertijd dat kleine lijkje. Het was het kind van mijn zoon, dat denzelfden dag gestorven

was. Voor het geld heb ik Allietta grootgebracht. Het scheen mij veiliger, dan het kind aan jouw gemeene handen toe te vertrouwen.”

Don José beefde alsof hij koorts had. Een oogenblik kwam de gedachte bij hem op zijn dolk te trekken en den kerel voor hem te doorsteken, maar een blik in Pano's oogen gaf hem de overtuiging, dat deze op zijn hoede was. Met moeite dwong Tamagno zich kalm te houden.

„Je zult je ongeloofelijke beweringen moeten bewijzen. Niemand zal die moordgeschiedenis gelooven, die je daar opdischt.”

„Ik zal ze heelmaal niet vertellen, Senor, als u het niet wilt,” fluisterde Pano vertrouwelijk. „Maar er zijn veel bewijzen in mijn handen. De naam van het kind staat op het medaillon, dat het kind om haar halsje droeg, en ook de kleeren van Allietta, zoo noemden wij haar, hebben wij bewaard. En bovendien, hebt u mij zelf niet eens jaren geleden, toen ik u toevallig ontmoette, hier op deze plaats geld gegeven?”

„Jou groote schoft, denk je me daarmee bang te maken?”

„Neen, mijnheer, want als ik het gewild had, dan had ik schatten kunnen verdienen door mijn geheim, onmetelijke schatten. Ik heb het altijd voor mij gehouden, want de vader van het kind is mijn vijand. Hij liet mij eens door z'n honden van zijn bezitting jagen en sloeg me met een zweep, toen ik eens in zijn huis was binnengedrongen om wat van zijn overvloed te nemen; ik haat hem en wil hem straffen.”

Don José haalde verlicht adem.

„Je moet ook verder zwijgen, Pano,” gebood hij, weer geheel op den toon van den meerdere. „Twintigduizend peseta's zijn voor jou, als je met het meisje Granada verlaat en mij het medaillon en de kleeren van het kind geeft. Heb je me begrepen?”

Pano's oogen schitterden van hebzucht. „Misschien betaalt de ander een hooger prijs,” zei hij, listig met zijn oogen knippend.

„Zooals je wilt,” antwoordde Don José koel, zich gereed makend om weg te gaan. „Als ik je het geld uitbetaal, verlang ik van je dat je schriftelijk die leugenachtige geschiedenis van je herroept. Begrepen? Denk er maar eens over na. Morgennacht op denzelfden tijd zal ik hier met het geld op dezelfde plaats zijn, en binnen hoogstens drie dagen, van vandaag af, moet je, nadat je mij het verlangde hebt overhandigd, met je heele troep het Albaycin verlaten.”

Pano lachte hoonend, maakte echter een diepe buiging en antwoordde vastberaden: „Voor minder dan dertigduizend peseta's, mijnheer, ga ik op uw voorstel niet in.”

Don José zag eruit alsof hij den kerel tegen den grond wilde slaan. Maar hij dwong zich weer om kalm te zijn en zei barsch: „Wees voorzichtig, ouwe schurk, dat ik niet de politie op je dak stuur.”

„Daar heeft u uw reden wel voor om het niët te doen, Senor. U heeft daar meer bij te riskeeren dan ik,” antwoordde Pano brutaal.

Vol walging wendde Don José zich om: „Goed, dan dertigduizend,” gaf hij toe, en: „Dertigduizend” bekrachtigde de zigeuner.

Toen wendde Don José zich zonder te groeten om en ging heen.

Pano leunde tegen den muur en keek hem na.

Als een donkere schaduw gleed de gestalte van Don José weg in het witte maanlicht. Overal in het rond heerschte een diepe stilte.

Pano keek den bleeken Spanjaard, die als een geest scheen te vervluchten, met somber-dreigende oogen na. Een half-verachtelijk, half-wreed lachje krulde zijn breeden mond met de dunne lippen. „Die is nog tienmaal slechter dan ik,” mompelde hij, en toen begon hij vergenoegd te grinniken. „Zoo dom als je denkt is Pano echter nog lang niet. Zozo, die gekke ouwe, heeft altijd voorspeld als ik Allietta sloeg — ik moest haar vaak slaan, dat is de gewoonte eenmaal, en zij moest toch dansen —, dat Allietta mij nog eens rijk en gelukkig zou maken, en dat er boven Allietta's hoofd een ster schitterde. Nou, het schijnt waar te zullen worden! Dertigduizend pesetas, en tienduizend heeft die vreemde vrouw mij geboden, de mooie danseres, die ik eens in Parijs heb zien dansen en bij wie Allietta zal leeren dansen. Dat zou dus een mooi zaakje zijn. De danseres betaalt misschien nog wel meer, en Allietta is meteen weg van hier. Ik zal haar in de gaten houden, en als de juiste tijd is aangebroken . . . dan . . .” Pano zweeg en schudde nadenkend zijn hoofd. „Neen, dat gaat niet. Hij zou mij weer door zijn honden uit zijn tuin laten jagen — maar weten zal hij het toch eens, wie het was die zijn kind sloeg en het bij hem vandaan hield. Met geld zou hij dan wel alle slagen ongedaan willen maken, met geld!”

(Wordt vervolgd)

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

KLEURECHTE VELOURS

STALEN FRANCO

VOOR GORDIJNEN EN BESpanNING

PER MTR. 130 BREED 4.—

Zij: „Ik zal die zelfde lippenpo-
made koopen als Truus gebruikt.”
Hij (in gedachten): „Dat zou ik
maar niet doen; ze smaakt akeelig!”

mensen geleefd om te weten wat het is.”

„Er is geen hoop meer, vrees ik,” zei de dokter tot
de vrouw van den ouden, zieken millionair.

„Wat?” riep zij uit, „U wilt me toch niet wijsmaken
dat hij nog beter kan worden?”

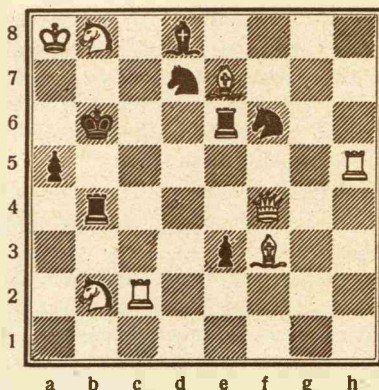
Schaken.

PROBLEEM no. 13 (tweezet).

Auteur: G. D. FRIJLINK, Delft.

ZWART.

8 Stukken.

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrik-
straat 37, Delft.

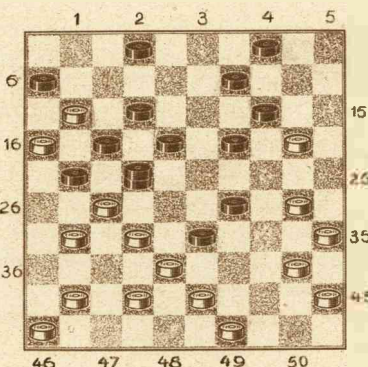
Oplossing no. 12
(driezet) 1 L b 4, enz.
Nevenstaand proble-
em is een 1-zet, als
bij den sleutelzet een
stuk wordt genomen;
neemt men geen stuk
dan is het een tweezet.
Nu moet U eens alle
stukken 1 hokje laten
zakken en de looper
van d8 plaatsen op e8,
dan krijgt U een twee-
zet, die sluit als een
bus... Humor im
Schach!! Wie zendt
ons de 3 sleutel-
zetten?

Dammen.

Eene bloemlezing uit het internationale damleven.

G. L. GORTMANS, London.

No. 37.

ding en motief door den werkelijk verrassenden meerslag niet te
vermijden was.

De oplossing van dit origineele vraagstuk is als volgt:

Wit: 42-371, 32-281, 35-3011, 11x241, 24x33111, 6. 49x7,
Zwart: 1. 14x34, 2. 21x23, 3. 22x47, 4. 33x31, 5. 47x44, 6. 2x11,

en wit 16 x 7 met gewonnen stand. Vijf zetten achtereen moet
zwart steeds de meeste stukken slaan, waarvan wit op geniale
wijze weet te profiteren om te winnen.

De composities van Gortmans hebben een stijl, die menig
problemist tot voorbeeld kan strekken!

v. D.

Een tweeling logeerde in een hotelletje op het platte-
land. Ieder van hen had een aparte kamer. Toen een van hen
naar bed wilde gaan, zag hij dat zijn broer bij vergissing
in zijn bed was gaan liggen. Hij ging weer naar beneden
en zei tegen den eigenaar van het hotel: „Heb je niet ge-
hoord dat ik zei dat ik naar mijn bed wilde gaan?”

„Ja.”

„Nu, waarom heb je dan niet gezegd, dat ik al naar
bed was?”

„Je vrouw praat nogal veel, niet?”

„Ja, ik denk dat zij met een gramfoonnaald is ingeënd.”

Van ons boekenplankje.

W. H. Idzerda, *Schoonheid in de Fotografie*. — Een groot
werk, met zoowel voor den amateur als voor den vakman
leerzamen tekst. Met 48 prachtige reproducties. Leiden,
A. W. Sijthoff's Uitg.-Mij.

A. Roukens, *Engelsch Leesboek. Twee deelen*. — In het eerste
deel vindt men flinke stukken uit de Engelsche letterkunde
tot het einde van de 18e eeuw; in het tweede wordt de
19e en 20e eeuw behandeld. Een nuttig werk, voor allen
die Engelsch studeeren. Utrecht, Kemink & Zoon.

Prof. A. Philippi, *De Grootste Meesters in de Schilderkunst*. —
Een prachtwerk met 120 fraai gekleurde afbeeldingen
van werken van beroemde meesters. Een uitvoerige inleiding
en een beschrijving bij ieder werk verhoogt de waarde van
dit keurige boek ten zeerste. Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg.-Mij.

Martin Andersen Nix, *Ditte*. — Een boeiende, interessante
roman van een menschenleven. — Amsterdam, Van Holkema
en Warendorf.

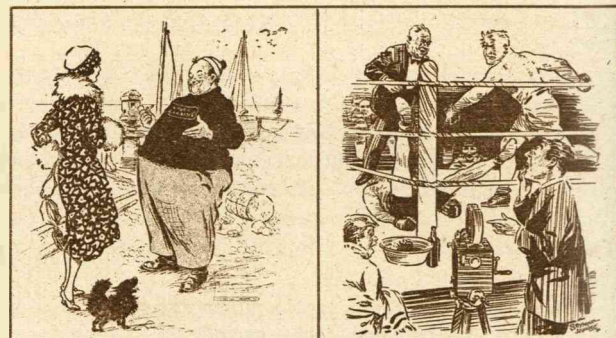
Het zoontje: „Zeg vader, waarom bent u met moeder
getrouwd?”

Vader (verwonderd): „Vraag jij jezelf dat nu ook al af?”

George: „Ken je koken, mazen, naaien en huishouden?”

Ethel (vol verwachting): „Ja natuurlijk.”

George: „Nu dan zal je ten minste in het ergste geval
geen moeite hebben een betrekking te vinden.”

Bakvischje (tegen opsnijdenden
matroos): „En die kannibalen aten u
per slot van rekening toch niet op?”
Matroos: „Gelukkig niet. Ze had-
den geen braadpan waarik in kon.”

Hoplooze film-operator: „Eh —
willen jellu die laatste ronde nog
eens overdoen, alsjeblieft? Ik heb
vergeten een film in mijn toestel
te doen!”

VOOR DE JEUGD

MIESJE'S BRUILOFT (Slot).

De eigenaar van het huis, een ziekelijke man,
gevoelde zich dien dag nog meer onwel dan
anders. Hij liet Piet, den tuinman, bij zich
komen en zeide, dat hij zich lang niet goed
voelde en dat Piet vooral op de k ten moest
letten, want de dokter had hem rust voorge-
schreven. Piet beloofde te doen wat in zijn vermogen
was en was ook van oordeel, dat
het geschreeuw niet meer uit te
houden was

Daarop ging de tuinman zijn
huis binnen, maakte de slang, die
hij anders voor het begieten van
bloemen gebruikte, in orde en
dacht daarmee de afgrijselijke zan-
gers te verjagen.

Het werd avond, een zachte,
heldere avond. De maan stond vol
en groot aan den hemel en ver-
lichtte de veranda met haar brui-
loftsgasten. Van Miauwenburg
stond, het feestelijk gekleede Miesje
aan zijn zijde, met zijn toekomstige
schoonouders temidden der gasten.
Nadat de gelukwensen afgeloop-
ten waren, at men met smaak wat
mama Vogeldief en Miesje klaargemaakt hadden. Daarna danste
men, draaide uit louter pret op de
veranda rond, rolde over elkaar en
speelde met kleine balletjes, die
eigenlijk aan de tuinmankinderen
behoorden, doch die papa Vogel-
dief als extra-attractie gehaald
had. Toen men moe werd, deed
iemand het voorstel tezingen. Eerst
begon Van Miauwenburg met hel-
dere tenorstem het lied: „Ach hoe
heerlijk, hoe heerlijk is het toch kater te zijn,” dadelijk
daarop zette schoonpapa met bas in, Miesje's sopraan klonk
mee en eindelijk klonk ook mama Vogeldief's helaas niet
meer krachtige alt. Het kwartet was zoo roerend schoon,
dat de maan er tranen bij stortte. Toen de vreugd ten top
steeg, zong het geheele koor het bruijloftlied.

O, wat was dat mooi. Elk kattenhart trilde van genot en
verrukking en de geestdrift nam steeds toe. Waarlijk, de men-
schen vinden het afschuwelijk, maar zij begrijpen niets van
kattenmuziek. — Piet de tuinman hield wanhopig de handen

voor de ooren en bromde: „Wacht maar, luitjes, nu zal
ik je...” en duivelachtig grinnkend nam hij de lange
slang, en maakte haar aan de waterleiding vast. Zijn zoon
Nelis, die zijn vader altijd hielp bij zijn werk, hield de spuit,
ik moet het helaas vertellen, precies op de veranda gericht,
want het hart van den jongen was al even ongevoelig voor de
edele muziek als dat van zijn vader.

O wee, koud als ijs en heel ontnuchterd spoot daar
plotseling een waterstraal, nog een en nog een. In een

kopje leeg, nam een hoestpastille en zei met heesche stem:
„Beste, wat was het toch jammer, dat het mooie feest
zoo plotseling gestoord werd.”

En mevrouw Klimdak antwoordde: „Ja..., maar zeg eens
lieve, vindt U ook niet, dat de Vogeldieven veel te trotsch
zijn op hun schoonzoon? Van Miauwenburg gedroeg zich
allesbehalve heldhaftig. Hij was de eerste die vluchtte en
het aan het arme Miesje overliet zich in veiligheid te
brengen.”

Een Muzikale Kat.

Ik heb een zwarten kater ge-
kend, zwaar en plechtig in zijn be-
wegingen en die twee heel sterk-
sprekende eigenschappen bezat...
zijn groote liefde voor muziek en
zijn buitengewone vriendelijkheid.
En hij ging zeer met oordeel te
werk in de keuze van stukken,
die het meest in zijn smaak vielen.
Het scheen zelfs, dat hij zeer wel
onderscheid wist op te merken in
de techniek van de verschillende
spelers en waren technische vaar-
digheid en voordracht al bijzonder
goed volgens Tom's bescheiden
meening, dan sprong hij na afloop
op den schoot van den speler en
wuidde met zijn staart bij wijze
van applaus. Werd er echter ge-
broddeld op de piano, dan was
hij in een oogenblik de kamer uit
en zou heusch nooit meer binnen
komen, voor hij de duidelijke be-
wijzen had, dat de knoeier of
knoeierster weg was. En nu van
zijn overgroote teederheid. Toen
hij nog heel jong was, een week
of vijf ongeveer, was hij dol op
zijn Moeder en vond, dat zij zich
toch wel eens af en toe vertreden moest. Als Moeder
Tom dan zoo gezellig bovenop haar kindertjes lag, om
ze warm te houden, klom Tommy er onder uit, ging
tegen Moeder opstaan, fluisterde haar als het ware wat
in het oor — en waarlijk: Moeder maakte zich dan
gerek voor een wandelingetje in den tuin, terwijl haar
zoon zoolang haar plaats innam en zijn broertje en zusje
warm hield, totdat Moeder weer verkwikt en verfrischt
terugkeerde!

OOM TOM.

De bruijom zong met zijn bruid en zijn beide schoonouders een kwartet zóo roerend...

ommezien was 't geheele gezelschap verstrooid als kaf in
den wind en het bruijloftlied ruw afgebroken. De laatste
tonen hiervan vermengden zich met het luide hoonende
lachen van den boozen tuinman en het juichend triomf-
gebrul van den zoon.

Eenige dagen later zaten freule Krabbelpoot en me-
vrouw Klimdak in het salon van de eerste met verbonden
halzen bij warme melk en beschuit. Zij hadden bij het
feest kou gevat en moesten nu voor elkaar zorgen, wat
zij dan ook ijverig deden. Freule Krabbelpoot dronk haar

toch wel eens af en toe vertreden moest. Als Moeder
Tom dan zoo gezellig bovenop haar kindertjes lag, om
ze warm te houden, klom Tommy er onder uit, ging
tegen Moeder opstaan, fluisterde haar als het ware wat
in het oor — en waarlijk: Moeder maakte zich dan
gerek voor een wandelingetje in den tuin, terwijl haar
zoon zoolang haar plaats innam en zijn broertje en zusje
warm hield, totdat Moeder weer verkwikt en verfrischt
terugkeerde!